ידיעות הכפר הירוק

עיתון תיכון הכפר הירוק | מנכ"ל הכפר: ד"ר קובי נווה (סיסקו) | מנהלת בית הספר: עליזה בשור | מורה מלווה: ורדה קרין | עורכות: שיר גולדובסקי, אווה לנצמן, שי עזרי | יוצא לאור בחסות "ידיעותיכון" | יום רביעי, 12.1.2011 ז' בשבט תשע"א

אסון בכרמל

אנו מצדיעים לכל כוחות ההצלה והביטחון, כיבוי האש, המשטרה, מגן דוד אדום וכוחות הסיוע מחו"ל שנטלו חלק בכיבוי השריפה ביערות הכרמל. אנו מבכים את מותם של 44 הרוגי האסון, ומאחלים בריאות שלמה לפצועים

6-7

15 שנה לרצח ואנחנו זוכרים

"אנחנו מאמינים בדרכו, בדרך היושר והאמינות והיכולת להתחייב ולקחת אחריות", אמרה המנהלת עליזה בשור בטקס לזכר ראש הממשלה רבין

2

סביבה בינלאומית

חבר'ה מגרמניה, פינלנד, פולין וטייוואן הגיעו לכנס מנהיגות סביבתית, עם שר החינוך גדעון סער

עוד בגיליון החדש של ידיעות הכפר הירוק

בשליחות

8

מסתובבים בעולם

תרבות

10

קפה עם אתגר

טיולים

12

לומדים דרך הרגליים

מנהלת בית הספר

עשו קודם למען הסביבה הקרובה

שלום רב!

דפי העיתון שבידיכם מספרים על העשייה המתרחשת במרחבים הירוקים של הכפר שלנו.

פרוייקטים יזמיים, פרוייקט חברתי לטובת קהילות הילדים והמבוגרים שבסביבתנו, שיקום הטבע הכפרי הירוק ושמירתו, ביקורים במרכז המבקרים של Better Place, יציאה לתיאטרון, תוכנית המפגשים המוזיקלית בערבים ובהפסקות, בתי מדרש לתלמידים (מחשבת ישראל), יציאה למוזיאונים והרבה הרבה מפגשים באוניברסיטה, נבחרת מחניים, ניווט/שחמט, הרצאת מומחים ועוד.

ציינו גם ימים מיוחדים, כמו יום הזיכרון לראש הממשלה יצחק רבין.

בין סיור לביקור גם לומדים, ולומדים היטב, ולראיה אני שמחה לציין שבמבחני המיצ"ב במתמטיקה ובשפה עברית של כיתות ח', התלמידים הציגו הישגים גבוהים מאוד, לגאוות כולנו. גם הישגי בחינות הבגרות בשנה שחלפה, שימחו אותנו מאוד.

אך גאוותנו מתמקדת בעשייה הערכית־חינוכית של כולם לטובת הקהילות הסובבות אותנו. בתחומים אלה אכן אתם, התלמידים, יוזמים ועושים רבות.

לעשייה זאת שלכם יש ערך אם אתם בראש ובראשונה עושים למען הסביבה הקרובה שלכם – חדר הכיתה, מסדרונות בית הספר, חצר בית הספר, חדרי השירותים. במקומות הבסיסיים האלה של חיי היומיום באים לביטוי ערכים של איכפתיות, אחריות, יחס של אדם לחברו ולסביבתו. ואם סביבה זאת תהיה מטופחת ונקייה, הרי ההצלחה במערכות האחרות מובטחת.

בברכת המשך עשייה פורייה ומאתגרת,

עליזה בשור

מלמדים את העולם

מה עשתה חבורת גרמנים, פינים, פולנים וטייוואנים בשיא הקיץ בכפר? <<< באה ללמוד מאיתנו את עקרונות המנהיגות הסביבתית <<< כפר ניסיוני, לא?

משלבים ידיים למען העולם. משתתפי הכנס

קיץ... אוגוסט... חם... ובתוך כל זאת 70 תלמידים מתכנסים בכפר הירוק לשבוע של דיונים, פעילויות והנאות – והכל סביב הנושא הסביבתי־מנהיגותי, בו אנחנו עוסקים כל ימות השנה.

זו השנה השנייה בה מתקיים כאן הכנס הבינלאומי למנהיגות וסביבה. תחילתו של הרעיון לפני כשנתיים, במסגרת ניסיון לארגן כנס של מועצות תלמידים בישראל בנושאים הסביבתיים. הרעיון הועלה על ידי כמה תלמידים, ומייד אומץ על ידי סיסקו בהתלהבות רבה.

הוקם צוות, הכולל את חדווה, אורן, אבי תירוש והדר וכמובן, נציגי מועצת התלמידים. חצי שנה לאחר מכן התקיים הכנס הראשון והוכתר כהצלחה גדולה.

הרעיון המרכזי שליווה אותנו, הוא הרחבת הנושאים המפותחים במסגרת היותנו כפר נוער ניסויי למנהיגות סביבתית. אחד הנושאים המרכזיים שהוגדרו לפיתוח, הוא הנושא הקהילתי. הכנס הבינלאומי נועד להפצת הרעיונות שלנו גם לקהילה הבינלאומית, בד בבד עם התנסויות מגוונות לתלמידינו בפרט ולכפר כארגון בכלל.

ובכן, התכנסו ובאו קבוצות מגוונות: מפינלנד, גרמניה, פולין, טיוואן וכמובן אנחנו, תלמידי הכפר הירוק.

מראה הזריחה על המצדה

הנושא הסביבתי הנבחר השנה היה "אנרגיות מתחדשות".

הנושא נלמד ונדון בפעילות וירטואלית, שהכינה וניהלה היחידה לנוער שוחר מדע באוניברסיטת תל־אביב. התקיימו ארבעה מפגשים וירטואליים בשפה האנגלית, בהם לקחו חלק מרבית המשתתפים.

המשלחות נחתו במהלך יום שישי, והתארחו למשך סוף השבוע אצל משפחות תלמידי הכפר הירוק.

ביום ראשון בבוקר הגיעו כולם לכפר, והמחנה החל באופן רשמי. במהלך חמשת הימים הבאים התקיימו סדנאות, סיורים וטיולים, בין היתר במרכז רבין, "יד ושם" והעיר העתיקה בירושלים, Better place (מיזם המכונית החשמלית). כולם השתתפו בסדנה עם אוניברסיטת תל־אביב ובסנדת מנהיגות עם ניר שני ועוד ועוד.

החוויה המשמעותית ביותר עבור האורחים מחו"ל היתה, כמובן, הביקור במצדה ובים המלח – ההשכמה ב־3:30 לפנות בוקר, העלייה למצדה בזריחה ובחום של 40 מעלות, השחייה בים המלח החם כאמבטיה.

אירוע שיא נוסף היה ערב הגאלה הרשמי, בו לקחו חלק שר החינוך, דליה רבין, מנהל המינהל לחינוך התיישבותי, שגריר גרמניה ונציגי השגרירויות של המדינות המשתתפות.

צוות המטבח הפליא בארוחת ערב מעולה. כל אחת מהמשלחות הציגה מופע פולקלור קצר, ניגנו ושרו נאומים ובסיום הערב עלו כל משתתפי המחנה לשיר את שירם של הביטלס: "Imagine".

להתראות בשנה הבאה!

הדר אגמון פרי

נרתמים לשיקום הכרמל

צילום: אפי שריר, "ידיעות אחרונות"

ירידי מכירות לגיוס כספים, איסוף בגדים וחפצים ועוד <<< בכפר הירוק מסייעים למפוני השריפה הגדולה ולשיקום הטבע

מאת אורי הררי, י"2
ידיעות הכפר הירוק

מדהים ומזעזע כאחד לחשוב שעד ערב חנוכה הכרמל עוד היה בריא ומלבלב – עד כמה שאפשר בתנאי החורף הארץ־ישראלי.

ואולם, ביום שבו הודלקו הנרות הראשונים, מישהו בצפון הארץ הדליק אש פעם אחת יותר מדי.

ההבנה, כמו הבעירה, התפשטה במהירות ומיאנה לכבות. עדיין קשה לעכל את הנתונים המספריים. 50 אלף דונם, מיליוני עצים.

תחושת האין אונים הזו, שבישיבה הפסיבית בבית, היתה כנראה החלק הגרוע ביותר בעניין. היא הניעה רבים לקום ולפעול – לארח מפונים מהיישובים שעמדו בסכנת שריפה, לתמוך בכבאים בדרך זו או אחרת, להתרים ולתרום כספים לשיקום.

וכמובן, עשרות מתנדבים הגיעו לאיזור השריפה במטרה לנטוע מחדש את הצמחייה בכרמל, אותה צמחיה טבעית וייחודית, שהתילה בה רק מזיקה לה יותר, ובכל זאת, גם בשיקום הצמחייה יהיה ניתן לעזור, לאחר שקק"ל יסבירו מהי הדרך הנכונה לפעול.

במהלך אותם ארבעה ימים, שהאסון בכרמל מילא את החדשות, חלק קטן מצג הטלוויזיה הוקדש לקטיגוריה שכונתה – "עזרה למפונים". בתחילה, המחשבה שאנשים ברחבי הארץ נעזרים במספרים שרצו על המסך כדי לעזור למפונים, חיזקה אותי ועודדה אותי, אלא שאז הבחנתי במספר נוסף שהופיע על הצג: "עזרה נפשית".

האנשים הללו פונו ברגע שעלה החשש שהם בסכנה, אך עצם הפינוי – משמעותו היתה, למעשה, שבמידה שיישארו בבתיהם, השריפה העצומה עלולה להגיע אליהם. שיכול להיות שאת המקום שהם נוטשים כעת, שהתגוררו בו, הם לא יראו יותר.

ומי ששמע על המפונים מעין הוד, כפר האמנים, שהתעקשו להתעכב באיזור המסוכן, במטרה להגן על הפריטים שנשמרו במוזיאון היישוב, מבין שרכוש הוא לעיתים יותר מרכוש, ושעבור כמה מהמפונים – חלק מהם נשאר במקום שבו חיו... ונשרף.

דבר אחד בתוך כל הכאב הזה מילא אותי גאווה – הנכונות המדהימה של אנשי הכפר שלנו לעזור.

הרצון לארגן, ליזום, לנסוע צפונה כאן ועכשיו, כי אפשר לעזור איפה שזקוקים לעזרה. ולא רק מצד התלמידים, גם המורים כבר החלו לתכנן עם עמיתיהם ועם תלמידיהם איך הכפר, בית ספר למנהיגות סביבתית, יתרום למאמץ המשותף. וכולכם יכולים להיות גאים בעצמכם כבר עכשיו, באמת.

אז מה יש לעשות כדי לעזור?

מכיוון שרבים כאן רוצים לתרום, כנראה שהדבר האפקטיבי ביותר לעשות הוא לשתף ברצון את החברים (ותופתעו לגלות, כמה מהם חשבו בדיוק אותו דבר): יוזמות לעזרה מתגבשות, וכמה שיותר – יותר טוב. מכירות התרמה לצורך גיוס כספים לשיקום היישובים שנשרפו והטבע שנפגע, איסוף בגדים וחפצים שהאש גזלה מהמפונים...

בקצב הזה – אין ספק, שהכפר הירוק שלנו יהיה חלק מגל ההתנדבות ששוטף את המדינה ומכבה את בעירת הכאב שהותירה השריפה.

שרים לכלבים

מסלול מנהיגות הרים מופע להקות צעירות, שהכנסותיו קודש לעמותה לכלבי נחייה <<< כפיים למארגנת: אביב פולינס

מאת אווה לנצמן, י"2
ידיעות הכפר הירוק

אביב פולינס, תלמידת ט' בכפר, אירגנה מופע התרמה, שכל הכנסותיו הועברו ל"עמותה לכלבי נחייה בישראל".

האירוע התקיים ב־5 בדצמבר שעבר, בבית "יהודה וישראל" בתל אביב, במסגרת פרוייקט מנהיגות מקורי שנתי. התלמידים במסלולי המנהיגות מתבקשים ליזום את הפרוייקטים, במטרה לתרום לקהילה ולהעלות את המודעות לנושאים השונים.

תחילה, עמדה רק ההצעה להופעה, ועדיין לא נבחר היעד לתרומה. את הרעיון לתרום לעמותה לכלבי נחייה העלה אביה של אביב, וביחד איתו וקצת תמיכה מחבריה, העלתה פולינס את הערב המפואר.

לערב היו שתי מטרות מרכזיות. הראשונה והחשובה מכל, היא לעזור לעמותה, כמו גם להעלות את המודעות לנושא. מטרה שנייה, אך לא פחות חשובה, היא מתן במה ללהקות צעירות, חשיפה בפני קהל ומקום להבעה עצמית מלאה.

הלהקות שהופיעו היו Line 36 (או כמו שרובנו מכירים אותם – Line 48), Black Band, The Pollins's ולהקה שהוקמה במיוחד לאירוע: The Covers.

במשך שעתיים הופיעו הלהקות, כל אחת עם שניים עד חמישה שירים. נציגים מהעמותה לכלבי הנחייה נכחו אף הם ונהנו מהמוזיקה, ששילבה חומר מקורי עם קאברים ללהקות שונות בנושאים הקשורים לערב ישירות, אך גם משירים שונים, החביבים על הלהקות והקהל כאחד.

בין צמד הלהקות הראשון לשני עלה לבמה עיוור בלוויית כלבו. הוא הודה על ההופעה ובירך את המחווה שנעשתה בערב זה. כסיום לפרוייקט ייעשה סרט, המתעד את הערב.

תודה לכל המשתתפים והקהל שהגיע בכדי לשמוע את ההופעה ולעזור לקהילת העיוורים בארץ.

זרקור

"אני מקנא בכם על הזכות ללמוד וללמד בכפר הירוק"

"הייתי רוצה שהכפר הירוק יהיה גדול יותר ויפה יותר, ושימותג אפילו גבוה יותר מאשר היום", אומר יואל ישורון, יו"ר הדירקטוריון החדש

מאת שי עזרי, י"ב/6
ידיעות הכפר הירוק

יואל ישורון משמש כבר 11 שנה כדיקן הסטודנטים במכללת אשקלון, הוא מרצה למדעי המדינה באוניברסיטת בר אילן כבר 17 שנה, והוא חבר מועצת העיר חולון. לאחרונה נבחר פה אחד גם ליו"ר הדירקטוריון בכפר הירוק.

להזכירכם, לפניו כיהן בתפקיד עדי אלדר, ראש עיריית כרמיאל, שעשה עבודה נפלאה.

בין כל עיסוקיו הצלחנו לתפוס את ישורון לשיחת היכרות.

מה תעשה כיו"ר הדירקטוריון?

"במסגרת התפקיד צריכים לדאוג שהחברה או המוסד יתנהלו כשורה על פי חוקים ותקנות, משום שזוהי חברה ממשלתית. הדירקטוריון הוא זה שקובע את מדיניות החברה.

"ייעודו הוא לנווט, לכוון ולקדם את המוסד, לדאוג שברמה הניהולית המקום יתנהל כראוי ושההתנהלות הפיננסית תהיה נאותה ונכונה".

איך נבחרת?

"עברתי תהליך ארוך במיוחד, שסופו הוא אישור הדירקטוריון. מילאתי שאלון ארוך ומורכב מאוד, שבעזרתו ניתן לראות את מידת ההתאמה. רק אחרי שנמצאתי מתאים לתפקיד, אושרתי בדירקטוריון".

האם הכרת את הכפר הירוק לפני המינוי?

"בהחלט. שמעתי על הכפר הירוק, אך הפעם הראשונה שראיתי את הכפר היתה כשהודיעו לי שהתמניתי לתפקיד. שמחתי מאוד והתרגשתי לקחת בזה חלק, כמוסד חינוכי".

איך התרשמת מהכפר הירוק?

"התלהבתי מהכפר בצורה יוצאת דופן. עד שלא ראיתי אותו, לא הבנתי עד כמה הוא יפהפה, וכמה האווירה בו פסטורלית ושלווה. מאז לא הפסקתי לדבר עליו בכל הזדמנות. הוא גורם לי להיזכר בימים עברו כי הוא מקנה חוויה של פעם. ללא ספק, זהו אחד המקומות היפים שראיתי בארץ".

מה אתה מצפה לעשות למען הכפר?

"הייתי רוצה להקפיץ את הכפר בעוד כמה קומות במובן של הכרה, שהמקום יהיה גדול ויפה יותר ממה שהוא כעת, שיהיה אטרקטיבי יותר. ששרים יסיירו בו ויראו במו עיניהם איזה פוטנציאל אדיר יש למקום הזה ושייקצו לכפר עוד כסף על מנת להפוך אותו למשהו אטרקטיבי אף יותר.

"אני מעוניין למתג אותו יותר ממה שהוא ממותג כעת, ועלי לשבח את סגל המנהלים על העבודה הטובה שעשו למען המקום, ששמו הולך לפניו.

"לכן אברך את העובדים, המורים, צוות המנהלים והתלמידים שאני כל כך מקנא בהם על הזכות שניתנה להם ללמוד ולגדול בכפר הירוק.

"הייתי רוצה להוסיף מניסיוני בתחומי החינוך והאקדמיה, להקים פרוייקטים ואפילו ללמוד בעצמי מהמקום המדהים הזה. לדעתי, האנשים שמנהלים את הכפר חיים את השטח, הם בעלי ניסיון רב ויכולים לתרום לדירקטוריון לא פחות משהוא תורם להם.

"כוונתי לאנשים כמו סיסקו, שהוא איש פתוח באופיו, שרואים עד כמה אהבת הכפר בוערת בעצמותיו והוא נכנס לכפר, ולאנשים כמו אריה קוגן, עודד קדם מנהל הפנימייה ועליזה בשור מנהלת בית הספר".

מה היית מאחל לכפר הירוק?

"הייתי מאחל לכפר שיהיה כל כך מוכר ואטרקטיבי שפשוט לא יהיה בו מקום. שיגדל ויתפתח למקומות הנכונים. שנמשיך להעריך את הפסטורליות הזאת במיוחד כשאנחנו מגיעים מעיר. שהכפר יעלה מעלה וישגשג".

מדבר על הכפר בכל הזדמנות. ישורון וסיסקו

ידיעות הכפר הירוק | עיתון תיכון הכפר הירוק | עורכות: שיר גולדובסקי, אווה לנצמן, שי עזרי | מורה מלווה: ורדה קרין | כתבים: אור ירמילוביץ, גולן צימרמן, מיכל נתנזון, מאיה סגל, מאיה ארזי, אביב מעיין, שלי רזינסקי, עינב גליזר, רפאל שריה, גיא מוסקוביץ, חגאי בלוך גדות, דניאל סצרצ'וטי, רימון ארד, סרגי סטולוב, מירב פריזגר, יואב דליהו, דניאל ברנר, תמיר נישנסקי, אורי הררי, נוי הוגמן, ניר אלגד, עידו ברנרד, יואב צוקר, גלי מולדבסקי, שיראל אהרוני, דורון סיוון, איגי פלג פרי, דינה חן, מיה פיאלה, נוגה גפני ברחנא, גאיה ארן, יותם הלוי, אהרון ראי, נעמה רותם | עוזר טכנולוגי: אבי תירוש |
יוצא לאור בחסות "ידיעותיכון" | רחוב מוזס 2, תל אביב, טלפון 03-6082524 | e-mail: yt@yedioth.co.il | www.yedtichon.co.il | עורכת אחראית: תאיר שכנר־רוכמן | גרפיקה: שרית סטמקר | עורך ראשי: יהודה יערי

אנחנו מדברים אנגלית

המקצוע בחר אותה

"מאז שאני זוכרת את עצמי היה לי כישרון טבעי ללמד", אומרת קמילה נרקיס >>> והיא מוכיחה את הכישרון הזה בכיתת האנגלית

מאת עינב גלייזר, ז'/8
| ידיעות הכפר הירוק

קמילה נרקיס הגיעה לכאן בפעם הראשונה ב־1991, כסטודנטית. בסיבוב השני שלה בכפר היא מונתה למורה בכיתת האנגלית.

"ידיעות הכפר הירוק" בחר לשוחח איתה על הרומן שלה עם הכפר.

מדוע החלטת ללמד?

"מאז שאני זוכרת את עצמי היה לי מין כישרון טבעי ללמד. בתור ילדה, כשידעתי משהו טוב, תמיד אירגנתי קבוצות למידה סביבי".

אז המקצוע למעשה בחר אותך?

"כן, אפשר לומר. אני מאוד אוהבת ילדים, זה מביא לי שמחת חיים לעבוד איתם".

איך הגעת לכפר הירוק?

"הגעתי ב־1991, כדי להשתתף בפרוייקט של ד"ר קובי נווה (סיסקו), שבמסגרתו סטודנטים מלמדים בספרייה, ובתמורה מקבלים דיור בכפר. זה מה שעשיתי. גרתי כאן עד 1995, אך גם לאחר שעזבתי המשכתי ללמד עד 1999".

מתי חזרת?

"חזרתי ב־2005, וזה היה כמו לחזור הביתה".

ואיך הגעת ללמד בכיתת אנגלית?

"בחרו אותי, ומאוד שמחתי. זהו פרוייקט חדש, ומאוד מאתגר".

איך את מסתדרת אם הכיתה?

"הכיתה מדהימה. אני מאוד מסתדרת איתה. הילדים מלאי מוטיבציה ללמוד, להתחבר, לתרום לסביבה ובכלל".

אז את מרוצה?

"מאוד. אני מבלה עם הכיתה שמונה שעות בשבוע, בשיעורי חינוך, מורשת ואנגלית".

"הילדים מלאי מוטיבציה". קמילה ותלמידי ז'/8

ללמוד עם ילדים מכל העולם

זואי קהנה נולדה באנגליה ועלתה לארץ בגיל 3 >>> בכפר הירוק היא מצאה כיתה כלבבה, במסלול המנהיגות

מאת נוגה גפני, ז'/8
| ידיעות הכפר הירוק

היא הגיעה לכאן בעקבות חברות, ואת מרבית השיעורים לומדת באנג־לית.

זואי קהנה, ז'/8, לומדת במסלול המ־נהיגות. רצינו לשמוע ממנה על הקליטה שלה בכפר הירוק.

ספרי לנו, היכן גרת קודם לכן, איפה למדת?

"נולדתי באנגליה ועברתי לארץ כשהייתי בת שלוש. למדתי בבית ספר בית עטרות, ולדעתי, הכפר הירוק יותר טוב".

איך גילית את הכפר?

"חברות שלי רצו ללכת, והמליצו לי גם ללמוד כאן".

מה ההתרשמות שלך מהכפר, מה־כיתה, מהילדים?

"הכל ירוק ונקי. המורים המקצועיים טובים, למרות שהם קצת קשוחים. היל־דים בכפר מחונכים היטב. כמו כן, רוב השיעורים שאני לומדת מתקיימים באנ־גלית וזה מאוד נוח לי".

מה עוד תרצי לספר לנו?

"לפי ההתרשמות שלי, כיתת האנג־לית טובה ומעניינת יותר, משום שאפשר לפגוש ילדים מכל העולם, כמו צרפת, הולנד, אמריקה, אנגליה ועוד".

כאן לומדים על תרבות אמריקה

ליאור מס הגיעה לכפר הירוק ובחרה במסלול אנגלית >>> מתברר שהיתה זו בחירה מצויינת

מאת נוגה גפני, ז'/8
| ידיעות הכפר הירוק

"האווירה טובה מאוד והילדים חברותיים". כך סיפרה חברתי ליאור מס, שלומדת במסלול אנגלית.

לקחתי דף ועט והתחלתי לראיין אותה.

איך הרגשת ביום הראשון כאן?

"התרגשתי מאוד. וכבר במהלך היום הזה הופתעתי מכך, שהכרתי חברים חדשים בזמן קצר".

איך שמעת על מסלול אנגלית בכפר?

"חבריי המליצו לי על הכפר הירוק. בכפר סיפרו לי על המסלולים, ובחרתי במסלול זה, כי שהוא הכי התאים לי".

מה את חושבת שמיוחד במסלול?

"המיוחד בכיתה זה שלומדים הרבה אנגלית ושיש שיעורים ייחודים לכיתה – מנהיגות, גיאוגרפיה ותרבות אמרי־קאית, דיבייט ועוד".

איזו אווירה יש בכיתה?

"האווירה טובה מאוד והילדים חב־רותיים".

הישגים רטובים

בתחרות שחייה של המינהל לחינוך התיישבותי, שנערכה בירושלים, קטפו שחייני הכפר שלושה גביעים ועשר מדליות, וזכו להערכה על הישגיהם. ברכות לזוכים.

שש שעות אנגלית בשבוע

בז'/8 יש ילדים מכל העולם, שהמשותף ביניהם הוא שליטה באנגלית >>>

WELCOME TO OUR CLASS

מאת עינב גלייזר,ז'/8 | ידיעות הכפר הירוק

לכפר הירוק הצטרפה כיתה חדשה, ז'/8, ולומ־דים בה 34 ילדים עם כישרון מיוחד לאנגלית. אני ביניהם.

לא פעם באו ילדים לכיתה שלנו, ושאלו כל מיני שאלות: איך התקבלתם? מה מיוחד בכיתה שלכם? כמה שעות אנגלית יש לכם בשבוע? ובכן, הראיון הזה עם חברתי לכיתה נעמה משעל יענה לכם על כל השאלות.

למה באת לכפר הירוק?

"שמעתי שזה בית ספר מצויין, והיכרתי ילדים שה־לכו ללמוד בכפר וממש היה להם כיף".

את שמחה שבחרת בכפר ולא בבית הספר שכל החברות שלך הלכו אליו?

"כן, כי הכרתי המון חברות וחברים חדשים, וממש כיף לי כאן.

איך התקבלת לכיתת אנגלית?

"גרתי חמש שנים בארצות הברית, ומכאן האנג־לית שלי. עשיתי מבחן להתקבל לכיתה, עברתי אותו, וזהו".

מה לומדים?

"אנחנו לומדים שש שעות אנגלית בשבוע, שזה כולל שעתיים של גיאוגרפיה ותרבות אמריקאית וגם דיבייט. כל שאר השעות בשבוע רגילות, כלומר בע־ברית".

יש אתגר בלימודי אנגלית?

"יש משימות ממש קשות. ביום הורים אמרו לאמא שלי, שרמת האנגלית בכיתה היא כמו בכיתות י'–י"א ללא דוברי אנגלית. זה ממש מגניב.

"כיף ללמוד בכיתה הזו, כי הילדים באו מכל מיני מקומות בעולם. יש לנו ילדים מהולנד, אוזבקיסטן, אנגליה, ארצות הברית".

העולם לומד בכפר

THE NEW CLASS AT KFAR HAYAROK

There is a new class at Hakfar Hayarok that everyone is talking about.

9th, 10th, 11th & 12th grade English speaking students have joined the High School to get their bagrut, all in English and submerge themselves into Israeli society. These students have been sitting in Hebrew speaking classes, frustrated to keep up academically. They felt that they were in a daily loosing battle.

BUT… not any more. The kfar learned about this dilemma of Olim and returning Israelis and decided to open their doors to them.

Sisco and Aliza agreed to open a class even if there were 12 tops. To their surprise, there are over 32 students and more are enrolling.

The students see it as a second chance to a great education. They felt failure in their old school and thought they would not have the college opportunity after they finish the army.

These Olim are here to stay and we at the kfar have already reached out to make them feel at home. In fact, about 20 students have or moving in this week to different Kuvtzot.

They believe it will help their immigration tremendously.

The students come from all over the world: Thailand, Hong Kong, South Africa, America, Canada and the Congo. All English speakers. Therefore, Lori Bacher the founder and creator of the class with a Masters in Administration in Education is so fortunate to have gifted, passionate teachers who have PhD's in their fields and leadership skills which they are passing on to their students.

In fact, Dr. David Steiner was a raftan and Sidra Avoda for 2 years at the kfar and graduated from here. Dr. Cobi Sacerdoti with a PhD from University of Michigan helped create a new very successful High School in Michigan called the Frankel Jewish Academy.

Dan has his first degree in Mathematics and now studying Physics. Haviv an old time Hebrew teacher who has taught many of our own teachers at the kfar. The list goes on.

What is so special with this new class at Kfar Hayarok is that they want to learn Hebrew, be a part of Israeli society and become great achievers in any endeavor they wish to take on.

We wish them great success and a smooth absorption.

Lorry and Cobi with the students

Thanksgiving in the Kfar Hayarok

Today we went to hakfars thanksgiving!

The American school here is celebrating it and we were lucky enough to come. It was so fun and the dessert was spectacular!

The overall feeling was joyous and thankful.

The atmosphere is amazing

Yael Ellie, where are you from?

"I am from Ojai, California".

What did you hear about the Americas Project before you go to Israel?

"I heard about hakfar hayarok after I got to Israel in April, and decided that this school would be the best choice for me, because of the new citizens program".

Where most of the students come from?

"I think that most of the students are from Los Angeles, California".

What kind of atmosphere is at Ha'Kfar Ha'Yarok?

"The atmosphere at the kfar is really amazing. I feel completely comfortable here and I like being at school".

In your opinion what is unique about Ha'Kfar Ha'Yarok? Do you enjoy the school and why?

"I think everything about this school is unique comparing to the school I went to back home. Its more laid back and fun".

Do you think you will enjoy the rest of the year?

"I'm sure that I'll enjoy the rest of the year.

Danielle Sacerdoti

Camp America News Article

Camp America, one of the only English-speaking summer camps in Israel, had its inaugural year in July at Hakfar Hayarok.

Kids entering Kita Aleph through Kita Hey came to Kfar Hayarok for different reasons. Some wanted to hone English skills, others were simply learning the alef bet.

In addition to spending three hours a day in a classroom learning English, the kids were also playing outside games in English, indoor games in English, having nature lessons on the kfar's farm, doing art, music and drama in English.

Camp counselors were all native English speakers from the United States and Israel, olim chadashim and volunteers from MASA's Because We Care program.

Highlights of the camp were daily swimming and seeing how much the campers improved in their English-speaking skills.

Next summer is sure to bring a lot more kids who want to get an edge in English to Hakfar Hayarok's Camp America!

לזכור

15 שנה עברו מאז הרצח ההוא בכיכר >>> הגם שעדיין לא נולדנו אז, עלינו להמשיך ולציין את היום ומשמעותו

מאת דניאל ברנר, ז'/7 | ידיעות הכפר הירוק

יצחק רבין רצה שלום ורצה לתרום למדינה.

קשה לקבל את העובדה שהוא נרצח. יגאל עמיר, הרוצח, ירה בו שלוש יריות, כשרבין נכנס למכוניתו לאחר עצרת המונית בכיכר מלכי ישראל למען השלום ונגד אלימות. זה קרה בדיוק לפני 15 שנים.

בשנים האחרונות ילדים בגילי כבר מתחילים לשכוח את הסיפור הנורא הזה, כי עוד לא נולדנו, כשהרצח קרה. במיוחד בגלל זה, חשוב שבכל מסגרת – בית ספר, בית, חוגים ועוד – ימשיכו לציין את מעשה הרצח ואת מעשיו ופועלו של רבין.

חשוב לספר, להסביר, להראות ולהקריא קטעים עליו ועל הישגיו, ועל המקרה הנוראי.

עצרת השלום ההיא, בנובמבר 1995, אורגנה כעצרת נגד אלימות. תחשבו – עצרת השלום! הוא רצה שלום, רצה שבין מדינות יהיו אחווה ונועם. וזה מה שהוא קיבל!

תמיד נזכור אותך, חבר, אתה חסר.

"כולנו כאן כדי להבטיח שמרחק השנים לא ימחק את לקחי הרצח". בשור נושאת דברים לזכר רבין

"הנרות לא כבו, גם לא הערב"

אסור שהזמן יקהה את משמעות הרצח, רצח של אדם, של ראש ממשלה, של הרעיון שאותו רצה לקדם >>> דברים שאמרה מנהלת בית הספר עליזה בשור בערב יום הזיכרון ליצחק רבין

15 שנה עברו מאז אותו לילה שבו נרצח ראש ממשלה בישראל, שבו נרצח יצחק רבין. אתם, התלמידים, כמה מכם טרם נולדתם, ואחרים – הייתם רכים בשנים.

ואכן, עוד רגע, ועבור הנוער יהיה האירוע דף בספר ההיסטוריה. אני הייתי אז אם לילדים צעירים, ונכחתי בכיכר באותה עצרת שאמרה כן לשלום ולא לאלימות. אני ומשפחתי היינו חלק ממאה אלף איש, חדורי תקווה ואופטימיות, שעמדו אז בכיכר ומעוד רבים אחרים שלא היו באותו ערב בכיכר, אך בחרו באיש ונתנו אמון בו ובדרכו.

15 שנה, ובזיכרון האישי והציבורי נצרבה התחושה הקשה שהותיר הרצח, והתחושה הקשה של הבוקר למחרת, כי נפל דבר בישראל.

עבורנו, האזרחים, חשוב שהזמן לא יקהה או יטשטש את אשר קרה: רצח ראש ממשלה על ידי איש קיצוני וקנאי, שהיה שלוחה של קבוצה שטופת שנאה ואלימות. רצח ששורשיו באלימות מילולית, בהסתה ובקשירת קשר, רצח של ראש ממשלה שחטאו היה שחלם על השלום והעז גם לבצע.

בטקס פתיחת יום הזיכרון השנה אמר נשיא המדינה "הדמעות לא יבשו, הנרות לא כבו, גם לא הערב. נחזור לשבועה הגנוזה בליבנו. לא נשכח את דמותו ולא ניפרד מדרכו –השלום צוואתו".

ואנחנו, ככפר נוער המחנך למנהיגות, לא נפרדים מדרכו. אנחנו מאמינים בדרכו של מנהיג שהאמין בחינוך ואשר בתקופתו מערכת החינוך נהנתה מהעדפה בולטת.

אנחנו מאמינים בדרכו, בדרך היושר והאמינות והיכולת להתחייב ולקחת אחריות.

אנחנו גם מקיימים יחסי גומלין מפותחים עם מרכז רבין, שהוא עבורנו מקור השראה, על ידי סדנאות מנהיגות ומפגשים עם נוער מהארץ ומהעולם.

אבל זהו לא רק יום של זיכרון ושיכחה. יום הזיכרון הזה הוא גם הזדמנות להתבוננות עצמית ושאילת שאלות על החברה והמדינה בה אנו חיים. יום של חשבון נפש לחברה הישראלית, שהזהות היהודית־ישראלית שלה מקוטבת ומפולגת.

תהליך הבירור הזה הוא חיובי ובונה, וכולנו כאן כדי להבטיח שמרחק השנים לא ימחק את לקחי הרצח וכי הם יופנמו לטובתן של חברה ומדינה הצועדות קדימה, לטובת חברה שתדע להתמודד עם המאבקים הבלתי פוסקים בתוכה בדרך דמוקרטית.

ואנחנו, מהכפר הקטן שלנו, שהוא מיקרוקוסמוס של החברה הישראלית, ננסה להרחיק שנאה מכל אדם באשר הוא, בין אם הוא עובד זר, פליט או בן דת או לאום אחרים.

אנחנו נוקיע אלימות בכל צורה שהיא ותמיד תמיד נאמין שאנחנו ראויים להנהגה אמיתית ואמיצה, שתוביל אותנו בדרך של שלום לעתיד טוב יותר.

אני מקווה ומאמינה שחלק ממנהיגות העתיד יושב פה באולם הזה, והם אלה שינציחו ויישאו מורשת זו לחינוך ושלום של מנהיג אמיץ בדרך של עשייה למען החברה והמדינה.

"אנחנו מאמינים בדרכו של מנהיג שהאמין בחינוך". תלמידי י"א בטקס

יום שהוא ביטוח

דברים שקרא יואב דליהו בסיום טקס יום הזיכרון ליצחק רבין

למה אנחנו מקיימים את יום הזיכרון?
כדי לזכור איזה איש טוב היה רבין?
כדי להזכיר שהשלום הוא ערך עליון?
כדי להיות אנשים טוב וערכיים יותר?
אולי, אבל לא זה העיקר.

אנחנו מקיימים את יום הזיכרון, כדי שישמש ביטוח. ביטוח לכך, ששוב לא יירצח פה ראש ממשלה, או אפילו פקיד ממשלתי, בגלל דבר שאמר.

יום הזיכרון נועד לוודא, שמנהיגים יתפטרו, יתנצלו, יתביישו, יחזרו בהם, יעמדו בפני בית דין, יורשעו ויהיו ידועים לשמצה, אבל לא יירצחו.

יום הזיכרון נועד להבטיח את קיום הדמוקרטיה בישראל. דמוקרטיה שמבוססת הן על זכות לחיים והן על חופש הביטוי. כששתי הזכויות הללו באות בצמד, קיומה של הדמוקרטיה מובטח, וטעון שיפור. תמיד טעון שיפור.

אך במקרה של רבין, שתי הזכויות נורו, וישראל התערערה. אנחנו כבר לא בטוחים, שהדמוקרטיה שלנו היא נצחית ובלתי מנוצחת. יום הזיכרון נועד לחזק אותה, לשפץ אותה, לעטוף אותה ולהגן עליה. ומעל הכל, הוא נועד לגרום לנו לחשוב.

האנדרטה בכיכר רבין בתל־אביב

מתגעגע לסבא יצחק

הוא צעיר מכדי להנהיג, אבל נכדו של רבין, יונתן בן־ארצי, מספיק מבוגר בשביל לדעת שצריך לעשות כאן שינוי

מאת דנה ברנר | ידיעות הכפר הירוק

הוא מתגעגע לשיחות הארוכות עם סבא, למשחקי הטניס והשחמט המשותפים.

נכדו של יצחק רבין ז"ל, יונתן בן־ארצי, נזכר איך נראו חייו בימים שבהם סבא שלו עדיין חי – ומדבר גם על המציאות הישראלית של היום.

האם שקלת להנהיג דור של צעירים שרוצים שינוי?

"צריך לעשות שינוי, ושיהיה מבורך. בשלב זה של החיים שלי, מוקדם לי להנהיג".

מהם לדעתך, שלושת הערכים החשובים ביותר לבני הנוער?

"חברות, שלום ויושרה – לדעתי, הם החשובים".

איך היה רבין כסבא ?

"איש חכם ואוהב. אני מתגעגע אליו".

מהם הדברים המרכזיים שאתה זוכר ממנו?

"שיחות ארוכות, משחקי שחמט, משחקי טניס ביחד, לדבר. הוא היה שחקן טניס מאוד טוב".

איך אתה זוכר, ואיך היית מתאר את אישיותו ואת מהלך חייו של סבך.

"הוא היה אדם ציוני, שנולד בארץ, התחנך על הצורך להילחם למען הקיום, ולחם בשביל המדינה. בהמשך הפך לרמטכ"ל, וכשהבין את הדרך הטובה ביותר עבור האזרחים כאן, הוא רצה לעשות שלום עם אויבינו ולהפסיק את הכיבוש.

"הוא עשה ככל שביכולתו כדי להגשים את המטרה הזו".

זוכר את המשחקים. בן־ארצי

איך הדור שלי יידע ויתחנך על פי ערכיו של רבין, וכיצד משמרים את הזיכרון של הרצח?

"ביום הזיכרון השנתי מציינים את הרצח. עורכים טקסים, ונזכרים. מרכז רבין בתל־אביב – המוזיאון לתולדות ישראל והדמוקרטיה, וגם המשפחה ואנשים אחרים, פועלים כדי שבכל שנה יבואו בתי ספר ותלמידים לבקר במוזיאון".

כתובת הגרפיטי עדיין שם. ליד האנדרטה לזכר רבין

נסענו להניח זר

פעם ראשונה בכיכר, שבה נרצח יצחק רבין ז"ל >>> כמה מתלמידי ז'–י"ב נבחרו להניח זר בכיכר מטעם הכפר

מאת תמיר נישנסקי, ח'/8 | ידיעות הכפר הירוק

זאת היתה הפעם הראשונה, שבה הגענו לכיכר רבין, בתל־אביב.

ב־20.10.2010, לאחר טקס הזיכרון המרשים והמרגש בכפר הירוק לזכר יצחק רבין ז"ל, נסענו לכיכר רבין. מחנכת הכיתה שלנו, ורדה קרין, אספה מספר תלמידים מכיתות ז'–י"ב, כדי שיניחו זר מטעם הכפר בכיכר.

כאשר הגענו לאנדרטה, על יד עיריית תל־אביב, עמדו תלמידי תיכון מסביב. היתה לי הרגשה של עצב, הזדהות וכבוד למקום. על קיר סמוך רשומות עדיין כתובות גרפיטי של אזרחים, המתגעגעים למנהיג.

עברנו משם לאוהל יזכור, בהנחיית הנוער העובד. שחר, חניך צעיר, הדריך אותי ואת חבריי לגבי פועלו ומפעלו של רבין. באוהל יש תמונות רבות, המספרות על תחנות שונות בחייו. בנוסף, התרשמנו מסרטים היסטוריים מתקופת הרצח, שבהם רואים הסתה ואלימות כנגד נבחרי ציבור וכנגד רבין.

לדעתי, חשוב לתלמידים לבקר עם מוריהם ומשפחותיהם בכיכר רבין, ולעמוד לדקת דומייה. אין ספק שיש, לשמור תאריך קשה זה בזיכרון הקולקטיבי של העם.

חשוב להזכיר עוד ועוד את הנושא. חשוב לקיים טקסים ולהכיר את משנתו של רבין, לקיים סדנאות נגד אלימות, ובלבד שנשמר את הדמוקרטיה ואת ערכי המדינה.

שלום, חבר.

Flowers at Kikar Rabin

October 20th, I visited Kikar Rabin with the other students.

I've never been there so I had nothing in my head to expect. The experience was remarkable, just like a remarkable man, Itzhak Rabin. We got there and I saw all the flowers, and I saw all the students in white, and I realized that this, this man, changed this country.

We stopped by the memorial to put down flowers that said Hakfar Hayarok on them. Only 14 students went, but we represented the school.

We looked at the wall of graffiti on it and took some pictures. The wall said "Sorry", and that word can mean so much.

After we went to a little museum that Hanorah Hoved put up in a white tent. Our tour guide, Shachar, told us about Itzhak Rabin's life.

We saw a video of a riot, and though I was not alive when it happened, I felt like I was. The experience was truly amazing, and Itzhak Rabin is too.

Danielle Sacerdoti

מניחים זרים. נציגי הכפר בכיכר רבין

מסביב לעולם

"אין על ישראל"

כך אמרו חברי המשלחת הגרמנית, שהגיעו לשבוע מלא חוויות בישראל

עדן אופיר, י"א/1
| ידיעות הכפר הירוק

חומוס–צ'יפס–סלט, יאללה ואחלה – אלה כמה מהמילים בעברית שלמדו בני הנוער מלייפציג, גרמניה, שהגיעו לביקור בישראל.

המשלחת מגרמניה נחתה ביום שישי, 5.11. אספנו את חבריה לבתינו למשך שלושה ימים ושני לילות. במהלכם בילינו איתם, בין היתר במשחק פיינטבול ובים, השכרנו גלשנים, ביקרנו בשוק הכרמל, אכלנו פלאפל ושווארמה וטיילנו בתל אביב.

מהכפר יצאנו ביום שני לירושלים. ביקרנו במוזיאון השואה "יד ושם", בו ערכנו טקס משותף. לאחר הביקור הטעון, נסענו לעיר העתיקה.

ביום שלישי הגענו לנצרת, שם למדנו על שורשי הנצרות וביקרנו במספר כנסיות יפהפיות.

למחרת פנינו דרומה לכיוון מצדה, שם שמעו האורחים לראשונה את סיפור מצדה. עלינו וירדנו ברכבל לים המלח. המשלחת נהנתה מנופי המדבר המרהיבים והשממה.

ביום חמישי נסענו שוב צפונה, לעתיקות קיסריה, המשכנו לגנים הבהאיים בחיפה, מהאתרים היפים בישראל, ולבסוף ביקרנו בשוק עכו.

חברי המשלחת נהנו מאוד מהמאכלים ומהנופים הישראליים האותנטיים, אך לא מהחום. זה היה שבוע נהדר. "אין על ישראל", אמרו האורחים, ובזכות האוטובוס הממוזג לא סבלנו כל כך מהחום. אחרי ברביקיו של אוכל ישראלי, נפרדנו, והם חזרו ללייפציג.

מסורת זאת של חילופי משלחות מוסיפה מאוד להכרת תרבויות חדשות וחברים חדשים, שהם בני נוער בדיוק כמונו. נהנינו להציג את ישראל ואת הכפר הירוק, ואנחנו מודים למלווים המבוגרים, שתרמו לחוויה המדהימה, ביניהם יפה לוי וחדווה אפשטיין, רודי ומור המדריך.

כולנו בטוחים, שהם עשו עבודה נהדרת, ומודים להם על הכל.

גיבוש זריז. המשלחות מגרמניה וישראל

גרמניה בעיניים ישראליות. ישראל בעיניים גרמניות

הטבע – **מדהים!** המקדונלד'ס – **מקדונלד'ס.** מזג האוויר – **נפלא** >>> כך מסכמים חברי המשלחת לגרמניה את הביקור בברוכסל >>> הפלאפל – **מדהים!** החומוס – **קצת פחות.** מזג האוויר – **בלתי נסבל** >>> כך מסכמים חברי המשלחת מגרמניה את ביקור הגומלין שלהם בישראל

מאת עדן אופיר, י"א/1 | ידיעות הכפר הירוק

להיות חלק מתוכנית חילופי נוער – זה הרבה מעבר לביקור שיגרתי בחו"ל.

במהלך הביקור של המשלחת שלנו בברוכסל, לא הרגשנו כמו תיירים, אלא חווינו את גרמניה כאזרחים של ממש. נחשפנו למקום חדש, לתרבות חדשה ולנערים שהם בדיוק כמונו. החיבור היה מיידי, ורוב הקשרים שנוצרו, צפויים להחזיק עוד זמן רב.

לפני שישה חודשים, כשגלי החום של הקיץ הישראלי רק החלו להופיע, אנחנו שהינו במקום קצת פחות חם. במשך עשרה ימים חיינו בחיק משפחות גרמניות, התעוררנו איתן בבוקר והלכנו עם המארחים שלנו לבית הספר. טיילנו איתן בכל מיני אתרים, ובערבים יצאנו לבלות.

למדנו להכיר את העיירה הציורית ברוכסל, ובין לבין גם ניצלנו את הקירבה שלה לגבול, וקפצנו לצרפת ושווייץ. כמובן שכמו ישראלים טובים, בדקנו את כל סניפי מקדונלד'ס במדינות השונות.

זכינו ליהנות מטבע מדהים, מוזיאונים, טירות, מרכזי קניות ומזג אוויר נפלא. בקיצור, כל מה שהופך את אירופה לאירופה. אבל כל זה לא השתווה לעובדה, שיצא לנו להכיר חברים חדשים.

היה מפתיע לראות עד כמה אנחנו דומים, עד כמה הצלחנו להתגבר על מכשול השפה, ומעבר לכל, עד כמה הגיבוש הוא מיידי. ואם מסתכלים קצת מעבר, ולנוכח ההיסטוריה, אפשר בהחלט להגיד שהשגנו משהו, ואולי אפילו להרגיש גאווה על כך.

הפרידה מהמארחים שלנו היתה מלווה בדמעות, ובמשך חמישה חודשים התגעגענו. ואז, כאשר חברינו הגרמנים באו לכאן, היה זה תורנו לתת להם לטעום מהתרבות הישראלית. את התגובות שלהם אפשר לסכם כך: הפלאפל – מדהים! החומוס – קצת פחות, מזג האוויר – בלתי נסבל.

טיילנו איתם מהצפון ועד הדרום, ונהנינו לראות את מידת ההפתעה שלהם לנוכח מראות שיגרתיים עבורינו – הצעקות, הצפיפות וגם החום הישראלי (לא רק האקלים).

הפרידה השנייה, כאשר הסתיים ביקורה של המשלחת הגרמנית אצלנו, היתה קצת יותר קשה. הפעם, המפגש הבא תלוי אך ורק בנו.

את החוויה עצמה של חילופי המשלחות אפשר לסכם כמדהימה ובלתי שיגרתית. המטרה הראשונית, כפי שכמעט כולנו ניסחנו אותה כשרצינו להצטרף למשלחת, היתה "לייצג את המדינה שלי". ואפשר להגיד, שהשגנו הרבה יותר מזה.

ייצגנו, קודם כל, את עצמנו – אם זה בשונות שלנו אחד מהשני, שהיא אחד המאפיינים הכי בולטים בחברה הישראלית, ואם זה ברצון להכיר אנשים חדשים וליצור חברויות, שהן לא הכי שיגרתיות.

אי אפשר לסכם את הכל במילים. אז רק אסיים ואומר, שיש לנו הרבה מזל, שניתנת לנו האופציה לתוכנית שכזו. והיא מומלצת בחום לכל מי שמעוניין בחוויה שונה, מעניינת ומהנה.

Farewell speech

Part 1 (Tamar)

In the name of all of us Germans we want to say thank you for hosting us so nicely and for giving us the chance to see Israel, the land of sun and dates, and learn about your way of life, your perspective on various issues and your believes.

To us this exchange was an experience we will never forget.

First of all we want to thank the beautiful school Hakfar Hayarok and all the people of the school who made the exchange possible.

Thank you, Hedva, Jaffa, Rudi and Mor for putting up with us so patiently and for organizing our visit in order to give us the chance to see as well places, important to our history and the relationship between Israel and Germany, like Jerusalem and most of Yad all Vashem, as a variety of Christian sites, like Nazareth and also Jerusalem and also places, giving us the chance to learn about different points of view on the conflict with surrounding countries and cultures, most of all at the Dead Sea and the fortress of Masada.

It was a really good selection of trips, where we could not only learn lots of new things at but also enjoy getting to know Israel.

We also thank our bus driver for safely taking us to so many places throughout all the country and our tour guide, who knows pretty much everything about Israel, for telling us all about both, the past and the present, in such a vivid way, and for always waking us up in the bus so friendly.

תודה רבה.

Greetings to everyone,

Tamar

PS: I really miss the time in Israel, here it is about 10°C.

מסביב לעולם

עזה כמוות השתיקה

ביער לופוחובה, ליד קברי האחים ההמוניים, שרר שקט מצמרר >>> שי עזרי, חברת המשלחת לפולין, חזרה עם זיכרונות קשים וגם חוויות

מאת שי עזרי, י"ב/6
| ידיעות הכפר הירוק

היינו 149 חבר'ה, שיצאו בתחילת נובמבר לפולין, כדי ללמוד מקרוב יותר על השואה.

היה זה מסע כואב אל העבר הקולקטיבי שלנו, כבני העם היהודי, במטרה ללמוד ולהכיר מי היו אותם יהודים לפני שגורשו והושמדו. איפה הם חיו, במה עסקו, איך נראו חיי הקהילה שלהם, סיפורים שסיפרו, והיכן מתו ונקברו.

המסע שלנו כלל שני מרכיבים: סיור במחנות המוות, שבהם הוצאו היהודים להורג על ידי הנאצים (כמו אושוויץ־בירקנאו, מיידאנק וטרבלינקה) וסיורים תיירותיים באתרים בפולין, כמו הרובע היהודי בקראקוב ומכרות המלח.

למסע שלנו הצטרף איש עדות, שמואל טימיאנסקי, שסיפר את סיפורו האישי והמשפחתי בחלקים, במהלך הנסיעות הארוכות ליעדים השונים, ובשיחות קבוצתיות, שאיפשרו לנו לבטא את המחשבות והתחושות שלנו.

באתרי ההשמדה קיימנו טקסי זיכרון, הנפנו את הדגל בגאווה ושרנו את "התיקווה".

אחד הרגעים הכי כואבים במסע היה ביקור בבורות הירי שביער לופוחובה. שם היו כשלושה קברי אחים, שבהם קבורים כ־2,500 יהודים שנרצחו.

ביער שרר שקט מצמרר. הגענו למקום, שאין בו ארובות, אין אפר, אין מגדלי שמירה. רק שטח מרובע, המוקף בגדר ומעוטר בנרות נשמה.

הנוף הפסטורלי שמסביב נתן תחושה אמביוולנטית – חופש אולטימטיבי לצד כלובי המוות, שנתנו הרגשה של סוף.

היו הרבה מראות קשים. ביניהם: מסילת הרכבת של בירקנאו, השלט "העבודה משחררת" באושוויץ, תאי הגזים במיידאנק, משקפיים, נעליים ושיער. ועם כל זאת, האווירה שנוצרה במסע היתה מאוד שונה משציפינו.

נתנו משמעות רבה לגיבוש הקבוצה, עוד לפני היציאה למסע, ולכן יכולנו להביע את תחושותינו בקלות ובצורה גלויה וחופשית. הרגשנו בנוח להזיל דמעה אחד ליד השני – מה שיצר אווירה משוחררת יותר ופחות סגורה ותרם מאוד למורל ולחוויה הקבוצתית.

משלחת הכפר באושוויץ

"הרגשנו נוח להזיל דמעה". שי עזרי עם שמואל, איש העדות

שגרירנו בארצות הברית

היכרות עם מורשת המתיישבים הראשונים של צפון אמריקה, וביקור בוושינגטון ובמוזיאון השואה >>> אלה רק כמה מהחוויות שעברו השגרירים הצעירים בארצות הברית

הורים יקרים,

קשה להאמין, אבל חודשים רבים של הכנות, חזרות ועבודה עד השעות הקטנות של הלילה הגיעו לסיומם עם חזרתנו מביקור מרתק בארצות הברית.

במשך שלושה שבועות זכינו, סגל המלווים וילדיכם, השגרירים הצעירים, לטעום ולהבין מקרוב את הלך החיים של האמריקאים, החל בחיי היומיום הפשוטים, דרך הבחירות לסנאט האמריקאי ועד לאתר ההנצחה של מגדלי התאומים.

אחרי 36 שעות טיסה מישראל נחתנו בטוסון אריזונה, שם זכינו לקבלת הפנים לבבית של המשפחות המארחות, אשר פתחו את בתיהן לפנינו והפכו אותנו לבני בית. הם שיתפו אותנו בחיי היומיום שלהם, למדנו על אורחות חייהם והשתתפנו בחגיגותיהם המשפחתיות ובמיוחד בחג ההלווין.

בעזרתן של מנהלות הליגה לידידות אמריקה ישראל, נעמי ויינר וברברה ווין, והמדריך הנרי המיתולוגי, למדנו על ההיסטוריה המודרנית של האמריקאים בני המקום (הנייטיב אמריקנס), על חייהם המודרניים, ביקרנו בשמורות ובמקדשים שלהם. כמו כן, ביקרנו במוזיאון "טיטן" – שממנו היה אמור להיות משוגר טיל גרעיני לכיוון קובה בזמן המלחמה הקרה ומשבר מפרץ החזירים.

למזלנו, ביקרנו בארצות הברית בתקופה קריטית של בחירות לסנאט, וגולת הכותרת היתה, ללא ספק, הביקור בקלפי וקבלת הסבר מעמיק על שיטת הבחירות האמריקאית, השונה כל כך מזו הישראלית.

התחנה הבאה היתה וושינגטון הבירה. ביקרנו בגבעת הקפיטול, שם יושב בית הנבחרים, ובמוזיאון השואה, שמטרתו לחבר בין המשמעות המיוחדת של מדינת ישראל והעם היהודי בתפוצות.

כמורה, וכאם לילדים, אוכל להעיד כי אחד הדברים החשובים שלמדנו במהלך הטיול היה הדמיון בין בני הנוער הישראלים והאמריקאים. הם מתעניינים באותם הנושאים, מאזינים לאותו סגנון של מוזיקה ומעריצים את אותם כוכבי סדרות וסרטים.

הייתי גאה מאוד להיות המלווה של השגרירים הצעירים שלנו, הילדים שלכם. הם ייצגו את עצמם, את בית הספר שלנו ואת המדינה בכבוד רב ובצורה מקצועית. הם היו הדובדבן שבקצפת.

אני מודה לכל המשלחות, ומצפה שהמפגש העתידי בארץ יעודד למפגשים חוזרים.

חדווה אפשטיין,
מרכזת המשלחות

מסביב לעולם

שם נולדתי

המפגשים עם בני משפחה ועם הכפריים היו השיא של מסע השורשים לאתיופיה >>> סולומון טרונך חזר אחרי שמונה שנים למקום שבו נולד

יותר מ־40 דקות הליכה לבית הספר. המשלחת בעיר בהר

מאת סולומון טרונך
| ידיעות הכפר הירוק

מסע שורשים שכזה הוא באמת הזדמנות נדירה לבדוק, כיצד היו נראים חיינו אם לא היינו מגיעים לישראל.

ב־16.4.2010 יצאה משלחת של בני נוער יוצאי אתיופיה לשישה ימי מסע שורשים. המטרה היתה לבקר באיזורים, שבהם התגוררו רוב יהודי אתיופיה, ולמוד על צורת חיים של המבוגרים ושל הילדים שם.

חלק מחברי המסע נולדו בארץ, וחלקם עלו בגיל מאוד צעיר. אני עליתי בגיל שמונה עם הוריי, ואני עדיין זוכר את אתיופיה. לכן, היתה לי חוויית מסע אחרת מזו של חבריי שנולדו בארץ. להם לא היה שום ידע ממשי על אתיופיה.

המסע התחיל באדיס אבבה, עיר הבירה של אתיופיה, שהיינו בה כמה רגעים בלבד לפני שהמשכנו הלאה. מרגע שיצאנו משם לכיוון גונדר, ניתן היה להבחין בצורת חיים מאוד שונה מזו שבעיר. מצאנו בדרך כפרים קטנים, לרוב משפחות מצומצמות, ואנשים שמקיימים חיים סביב עונות השנה והשמש.

רוב אנשי הכפרים עוסקים בחקלאות עתיקת שנים, מעבדים את האדמה בעזרת בעלי חיים. הילדים שותפים מלאים לקיום הבית. תפקידם הוא לשמור על העדר בחוץ. אם ילד בכפר האתיופי רוצה ללמוד, הוא צריך להשקיע מאמצים רבים. לרוב, הילדים צריכים ללכת ברגל יותר מ־40 דקות, כדי להגיע לבית הספר הקרוב ביותר.

העצירה הראשונה שלנו היתה לאחר 15 שעות נסיעה ברצף, בעיר בהה, במקום שבו מתחיל לזרום נהר הנילוס. בבוקר ביקרנו במנזרים עתיקים מאוד, שיושבים על אגם, והמשכנו בנסיעה של חצי יום לכיוון גונדר, מקום בו חיו רוב יהודי אתיופיה.

במשך השהייה בגונדר קפצנו לביקורים בכפרים יהודיים של פעם. היום לא חיים בהם יהודים, אבל המקומיים שימרו את בית הכנסת ואת בתי הקברות היהודיים שם.

יצרנו מפגשים עם מקומיים, בעיקר עם אנשי כפר וילדים כפריים מקומיים. התרגשנו ממפגשים עם קרובי משפחה של חלק מחברי מהמשלחת. חלק פגשו דודים, שלא הכירו בכלל ולא ראו מימיהם.

בדרך חזרה לאדיס הזדמן לנו להיכנס לשגרירות ישראל, כדי להיפגש עם משפחות בתהליכי עלייה. שוחחנו איתן וענינו לשאלות רבות שלהן.

מנזר עתיק בגונדר

סיסקו, אתה הולך להסמיך

"הצניעות הכנה, שאיפיינה אותו בצעירותו, היא נר לרגליו גם בשבתו על כס המנכ"ל" >>> חביב אלון, מי שהיה המורה של סיסקו, מרעיף שבחים על תלמידו מלפני 40 שנה

מאת סרגיי סטולבוב, י"ב/4
| ידיעות הכפר הירוק

בטקס פתיחת שנת הלימודים, באודיטוריום, סיפר מנכ"ל הכפר, ד"ר קובי נווה (הידוע יותר כסיסקו), כי הובא לכפר הירוק לפני כ־40 שנה על ידי מורו ומחנכו מקריית מלאכי.

זה נשמע לנו מעניין, אז החלטנו לראיין את המורה הזה, חביב אלון.

איך המנכ"ל שלנו היה בתור תלמיד, והאם היה בו משהו שגרם לו להתבלט מבין שאר התלמידים?

"קיבלתי את סיסקו בגיל 12, כתלמיד כיתה ו', והייתי המורה והמחנך שלו גם בכיתות ז'–ח'. כבר בחודשים הראשונים הוא הרשים אותי ואת חבריו לכיתה כעילוי של ממש.

"הוא היה נער סקרן, עם יכולת מיוחדת להעמיק בנושאים ולקרוא בין השורות. הוא התנסח יוצא מן הכלל, והוביל כמנהיג צעיר ויכוחים ונושאים, שעמדו לדיון בכיתה ובבית הספר. עד מהרה הוא נבחר כיושב ראש מועצת התלמידים.

"אי אפשר היה שלא להתרשם מהיכולות הגדולות שלו להוביל מהלכים בארגון ובתכנון חיי החברה בכיתה ובבית הספר. למשל, הוא אירגן שבוע עבודה בקיבוץ רבדים, כדי לממן טיול שנתי לתלמידי כיתתו. הוא היה הרוח החיה בחגיגות הבית ספריות ובציון חגי ישראל ומועדיהם.

אלון. עבודה בקיבוץ כדי לממן טיול שנתי

"בסיום כיתה ח' הוא מילא תפקיד ראשי בהצגה, שכתבתי במיוחד לכבוד המאורע. הוא שיחק מצויין, ריתק הורים ומורים, ומאז היה לגיבור היום בקריית מלאכי. הכל שיבחו את משחקו הנפלא".

האם האמנת, שבסופו של דבר סיסקו יגיע למעמד של מנכ"ל הכפר הירוק?

"לא היה לי ספק, שזה הנער הקטן – גדול יהיה. כי הרי הוא הצטיין בכל מכל וכל. הוא היה הרוח החיה בכל שעות הלמידה, וגם תלמיד מקובל בחברת הנוער בבית ספר.

"אני חייב לציין, שאי אפשר היה שלא להתרשם מהעובדה, שלמרות הישגיו הרבים ותדמיתו המיוחדת, תמיד היה צנוע בהליכותיו, מוכן לעזור ולסייע לכל ולהקרין הרגשת שייכות".

האם ראית אותו משתנה במשהו לאורך השנים?

"מאז עמד על דעתו כנער בר מצווה, הוא היה לא רק מצטיין בלימודים ובחברה, אלא גם איש רעים, שמוכן להתנדב לכל מטלה ומשימה כיתתית, בית ספרית ושכונתית.

"הוא היה צנוע בילדותו, ואני רואה את הדרך הנפלאה והצנועה שבה הוא מנהל את הכפר. הצניעות הכנה, שאיפיינה אותו בצעירותו, היא נר לרגליו גם בשבתו על כס המנכ"ל.

"במקצוענות ומנהיגות, ברגישות ואנושיות, הוא מנהל את הכפר, על אף שזהו מוסד גדול ורב־תחומי".

מה היית מאחל לסיסקו לעתיד הרחוק?

"הרבה שנים של בריאות, והצלחה בחייו ובתפקידו כמנכ"ל הכפר הירוק".

קולה של אמא

לא רק למורים יש מה לחדש לנו, מתברר שגם ההורים שלנו יכולים לתרום להשכלה הכללית.

בתחילת אוקטובר העבירה ד"ר קורין שריה צרפתי, אמא של רפאל, שיעור חברה מעניין בכיתה. קורין היא רופאה בכירה במחלקת שיקום לנפגעי שבץ מוחי בבית החולים השיקומי, בית לוינשטיין.

היא סיפרה לנו באופן כללי על עבודתה, על נכויות שונות ועל תהליך השיקום מפגיעה כלשהי, ובעיקר משבץ מוחי.

דיברנו על דברים קטנים שאפשר לעשות למען אנשים עם מוגבלות – שיכולים להקל עליהם מאוד את חיי היומיום, ומאיתנו הם כמעט לא ידרשו מאמץ, למשל לא להחנות את הרכב מול רמפה המיועדת להסעת עגלות או כיסאות גלגלים.

קורין גרמה לנו לחשוב על דברים שלא היינו שמים לב אליהם לפני כן, אבל הם חשובים מאוד לבעלי מוגבלות.

ההרצאה היתה מעניינת מאוד, ולדעתי, גם חשובה מאוד. יש להעביר הרצאות כאלו גם לכיתות אחרות ולמבוגרים.

רימון ארד, ח'/8

אמא של רפאל מלמדת. מה אנחנו יכולים לעשות למען אנשים עם מוגבלות

מה עושים בכיתה?

נכים שלא נחים

שיחקנו כדורסל בכיסאות גלגלים, ניסינו להתנהל במשימה קבוצתית כמו נכים ושמענו את סיפורו האמיץ של שימי >>> ח'/5 נחשפה לעולם שלא הכירה במרכז הספורט לנכים ספיבק

מאת דינה חן, ח'/5
| ידיעות הכפר הירוק

המחנכת שלנו, נטע בדה, העלתה את רעיון ההתנדבות במרכז הספורט לנכים ע"ש ספיבק. התלהבנו מאוד. היינו סקרנים לראות מה קורה שם, במרכז ספורט שמתעסק בנכות.

תחילה הגענו לביקור חשיפה. את פנינו קיבל בועז, סמנכ"ל המרכז, שסיפר לנו על המקום וגם את סיפורו האישי. בועז לוקה בשיתוק מוחין, והוא הוכתר כאלוף בתחרויות טניס לנכים ברחבי העולם.

כדורסל על כיסא גלגלים

לאחר השיחה עם בועז חילקו אותנו לשתי קבוצות, שהוצמדו למדריכים שימי ונטלי, שניהם בעלי שיתוק מוחין.

הקבוצה שלי הלכה עם שימי לאולם הספורט, ושם הוא הדגים לנו איך משחקים כדורסל על כיסאות גלגלים. כל אחד מאיתנו בחר לעצמו כיסא גלגלים, והתחלנו לתרגל נסיעה ומסירות על הכיסאות.

לאחר האימון, שימי הסביר לנו את חוקי המשחק, והתחלנו לשחק. מאוד נהנינו. זה היה משהו חדש שנחשפנו אליו, וזכינו גם לחוות אותו בעצמנו. אחרי שהמשחק הסתיים, הקבוצות התחלפו.

נכנסנו לאולם אחר, שבו היו מונחים מזרן גדול ושני ספסלים. נטלי בחרה ילדים, שיתנסו במוגבלות של עיוורון, במוגבלות של ידיים קשורות, רגליים קשורות ושל אי־יכולת להזיז את הרגליים ולכן יושבים על כיסא גלגלים. היא בחרה גם שני ילדים בלי מוגבלות.

בעזרת המזרן ושני הספסלים היינו צריכים להעביר את כל חברי הקבוצה לצד השני של האולם, מבלי לדרוך או לגעת בשטח מסויים.

בסוף המשימה קיימנו שיחה על ההתנהלות של כל אחד במשך המשימה, ומה כל אחד הרגיש. גם הילדים שישבו בצד הביעו את דעותיהם בתור צופים על ההתנהלות.

סיפור אישי מרגש

לאחר שהקבוצות סיימו את שתי הפעילויות, התכנסנו בחדר, ושימי המדריך סיפר לנו את הסיפור האישי שלו.

הסיפור היה מאוד מרגש. במיוחד העובדה, ששימי היה ילד בעל שיתוק מוחין, שלמד בבית ספר רגיל. פעם, כששימי לא יכול היה לצאת אל הטיול השנתי בגלל קושי המסלול, חבריו נחלצו לעזרתו והחתימו חצי שיכבה על עצומה, שאמרה: "אם שימי לא יוצא לטיול, גם אני לא יוצא".

הרשים אותי לשמוע איך הוא נלחם, כדי להתגייס לצה"ל. כאשר ראו אותו בלשכת הגיוס בפעם הראשונה, אמרו לו ללכת הביתה. אבל בסוף הוא התגייס ושירת כמו כל חייל אחר.

מבינים טוב יותר את הצרכים. החיתניקים ב"ספיבק"

במהלך הדברים שימי ציין כמה פעמים עד כמה הספורט חישל וחיזק אותו במהלך השנים, וכמה הוא עוזר – לא רק גופנית, אלא גם נפשית.

לאחר שסיים את סיפורו, ניתנה לנו ההזדמנות לשאול את נטלי ואת שימי שאלות.

מאוד נהניתי מהביקור במרכז ספיבק, ולמדתי דברים רבים. לאחר החשיפה למקום, אנחנו מתכננים לעשות פעילות כיתתית משותפת עם ילדים בעלי שיתוק מוחין בחנוכה.

אני כבר לא יכולה לחכות!

תודה לך, נטע, שאיפשרת לנו לפגוש את האנשים ואת המקום הזה.

בית המשפט!

בסוף השנה שעברה יצאו כל תלמידי שיכבה ז' (כיום שיכבה ח') לטיול.

בעוד רוב השיכבה סייר בירושלים, ז'/8 יצאה לבית משפט השלום בהרצליה.

חילקו אותנו לשתי קבוצות, ערכנו סיור, והסבירו לנו על הערכאות – שלום, מחוזי ועליון (שהוא גם בג"ץ). בנוסף הראו לנו סרט ודיאגרמה, שפירטו עוד על סוגי המשפט לעניינים ספציפיים, כגון בית משפט לענייני משפחה, תעבורה ובני נוער.

לאחר ההסברים, כל קבוצה נכנסה לשני דיונים. הקבוצה שלנו נכחה בדיון שעסק בהעלמת כספים ובדיון שעסק בעיקול. הדיונים האמיתיים מאוד שונים מהמשפטים המבויימים שהתרגלנו אליהם בבית הספר.

בסוף ביימנו משפט בעצמנו, בעקבות הדיונים שראינו. הנושא היה רצח של קטינים. התחלקנו לתביעה, הגנה ושופטים, וכל צד הביע את עמדותיו. אומנם לא הספקנו לסיים, אבל השופטים קבעו שהתביעה ניצחה.

מיה סגל ומיכל נתנזון, ז'/8

רודפים צדק

דילמת שליט

שיעור חברה שניהלה תלמידה הצליח להמחיש את הדילמה הכואבת של שחרור גלעד שליט >>> מישהו צריך לקבל את ההחלטה הקשה, ולא משנה מה יהיו השלכותיה

מאת תמיר נישנסקי | ידיעות הכפר הירוק

השיעור שהכינה הילה אטיאס מח'/8 על גלעד שליט ושחרורו העתידי (אולי), היה מהקשים שהוצגו לכיתתנו, משום שהציג דילמה מוסרית גדולה מאוד.

השיעור התחיל בכך שהילה שאלה את הכיתה מ בעד לשחרר את גלעד שליט בעד אלף מחבלים. הכיתה היתה מבולבלת. ברור שכולם רצו לשחרר את גלעד, אבל המספר הזה, אלף, עורר תהייה אצל כמה תלמידים מה יקרה אם אחרי שהמחבלים יוחזרו, יפרצו מהומות ויחודשו הפיגועים.

עלתה גם השאלה, אם נשחרר אותו בעד כל כך הרבה אנשים, אולי ינסו לחטוף עוד חייל או אזרח. גם אם זאת מחשבה אגואיסטית, הרי אף אחד לא רוצה שיחטפו עוד חייל או אזרח. ולמרות זאת צריך גם לחשוב על חייו של גלעד ועל משפחתו.

גם אחרי שעה שבה דנו בנושא לא הצלחנו להגיע לרעיון שיתקבל על כולם. זה פשוט לא אפשרי. צריך לקחת סיכונים ואולי גם להקריב כמה דברים, ומי שיעשה זאת, יהיה גיבור.

גם אם יהיו לשחרור השלכות פחות טובות, מי שיקבל את ההחלטה יהיה גיבור, ולצערי, כמעט שלא רואים היום גיבורים. ומכל מקום הגיבורים לא נמצאים בדרגים המתאימים כדי להחליט.

בסוף השיעור הילה חילקה לנו את סרטי המחאה הצהובים ואת הסטיקרים למען גלעד, שניקח לעצמנו ונחלק. הילה גם סיפרה שביקרה באוהל של משפחת שליט ודיברה עם נועם, אביו של גלעד, שכתב לנו מכתב (שתלוי בכיתתנו).

לדברי האב, אנחנו צריכים לנסות לתרום ולהאמין בהחזרתו של גלעד הביתה. נועם סיפר כמה הוא דואג לגלעד ואוהב אותו, וזה נגע בכולנו. כמה מאיתנו אפילו הזילו דמעה.

קיימנו פעילויות עם ההורים בנושא החייל החטוף גלעד שליט, בכיתה ובפנימייה

מי בוועדת ג'ריקו?

הטיתניקים יצאו לטיול שנתי בניהול עצמי >>> זה הוסיף עוד הנאה למסלולי ההליכה, להסברים ההיסטוריים ולחוויות מה"שינה" באוהל

מאת דורון סיוון, ט'/2
ידיעות הכפר הירוק

הטיול השנתי של ט' התארגן השנה בצורה מיוחדת והתנהל כמעט כולו באחריותנו.

בסוף אוקטובר יצאנו לטיול שנתי בצפון. השנה התארגנו בצורה מיוחדת לקראת הטיול. התחלקנו לוועדות שונות, כמו: צ'ופרים, ג'ריקן, אוכל, תוכן ועוד, שאותן אירגנו וניהלנו בעצמנו.

כך יצא, שכל ילד תרם לטיול – בין אם זה לעשות רשימה של מי סוחב ראשון את הג'ריקן ובין אם זה להכין חולצות, פעילויות או הרצאות. הרגשנו יותר עצמאים. היה כיף לדעת, שעשינו כמעט את כל ענייני הטיול בכוחות עצמנו.

אומנם התבאסנו שהטיול יצא כל כך מוקדם בתחילת השנה, אבל בכל זאת ציפיתי והתרגשתי לקראתו.

לא יותר מחצר

יום הטיול הגיע.

סחבנו תיקים וגררנו מזוודות אל עבר האוטובוסים. היה חבל לגלות, שהרבה ילדים מהכיתה לא הגיעו, כי היו חולים. אבל מצד שני, עמד לרשותנו אוטובוס שלם ל־20 ילדים, והיה כיף להיות קבוצה קטנה.

עשינו הפסקה בדרך לתל חי. ועדת האוכל הכינה לנו לחם עם שוקולד, ומוועדת צ'ופרים קיבלנו חולצות וצמידים.

שמענו את הסיפור של המקום, ואני הופתעתי לגלות שמדובר בסך הכל בחצר. חשבתי שזה קיבוץ גדול, ושגרים בו הרבה אנשים. אבל טעיתי. היה מאוד מעניין לשמוע על הגבורה של האנשים, על יוסף טרומפלדור, על הקרב שהתרחש ולראות את השיחזור של המבנה.

ליד החצר, יש בית קברות ואתר הנצחה לגיבורי תל־חי ולאנשי ארגון "השומר". הלכנו לשם וראינו את פסל האריה השואג – אנדרטה לזכרם של שמונת הגיבורים, שנפלו שם.

לאחר מכן נסענו לנחל שניר, או בשמו הערבי החצבני. לפני שנכנסנו למסלול, עשינו פיקניק גדול בסגנון קיבוצי: שמנו באמצע את כל האוכל, הממתקים והחטיפים, וזללנו. לדעתי, זה גיבש אותנו. במקום שכל אחד יאכל את הסנדוויץ' האישי שלו, כולם אוכלים עם כולם. בנוסף, זה גם יותר טעים וכיפי.

אחרי ששבענו, נכנסנו לנחל. ועדת תוכן הסבירה לנו על החצבני ועל האירועים ההיסטוריים הקשורים בו. היה שם ממש יפה, וחבל שלא הרשו לנו להיכנס למים...

בערב הגענו לחוף דוגית שבמזרח הכנרת. היו פעילויות כיתתיות, שאירגנה ועדת חברה. שיחקנו ב"דגליים" כיתתי על החוף: רצנו, רדפנו אחד אחרי השני והוצאנו מרץ. אחר כך יצרנו צ'יזבט בהמשכים – כל אחד מספר קטע מפחיד, והשני ממשיך אותו. רקדנו במסיבה השיכבתית ועשינו עוד כל מיני פעילויות כיתתיות.

הזמן עבר מהר. בחצות היה כיבוי אורות והלכנו לישון באוהל.

מלחמת מים שיכבתית

בבוקר התעוררנו לקול שירים ארץ־ישראליים מפי המחנך ופלאשים מהמצלמה של הבנות.

התארגנו ונסענו להר ארבל, חצי־ישנים. עשינו תצפית מראש ההר אל נוף יפה וירוק. ועדת תוכן הסבירה לנו על ההר ועל ההתיישבות היהודית באיזור בתקופת הרומאים. ההר עצמו היה יבש וחסר צבע וצמחייה.

המסלול היה נחמד, והכי אהבתי את הקטע של הירידה – היא היתה ממש תלולה, מגניבה וגם קצת מפחידה. היה צריך להיעזר ביתדות ובחבלים, כדי לרדת למטה.

לאחר מכן נסענו למג'רסה, למסלול האחרון של הטיול. זה היה החלק הכי כיפי בכל הטיול. המסלול כולו במים, די עמוקים. עשינו שם משחקי מים, ונרטבנו מכף רגל ועד ראש. השפרצנו אחד על השני במלחמת מים ענקית של כל השיכבה.

היה מרענן מאוד להיות במים אחרי החום בהר ארבל.

נהניתי מאוד מהטיול השנתי – מהמסלולים, מהלילה ואפילו מההתעוררות בבוקר. זו היתה חוויה מיוחדת, שבה התגבשנו, ניהלנו את רוב הטיול בעצמנו ועשינו כיף.

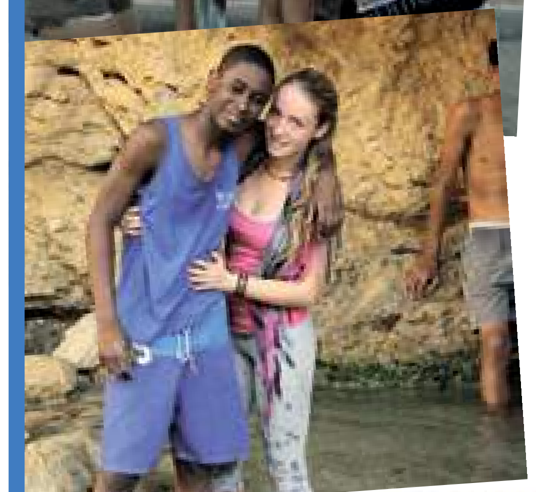

חיוך של טיול

שירים משונים, הרבה צחוקים, מסלולי הליכה ומסיבות באכסנייה >>> מי צריך יותר בטיול שנתי? >>> גאיה ארן מדווחת מהמסע של ח' לגליל המערבי

מאת גאיה ארן, ח'/7
ידיעות הכפר הירוק

הטיול השנתי שלנו לאיזור הגליל המערבי היה אחד היפים שחוויתי. אסתכן ואומר, שגם אחרים נהנו בו כמוני.

כבר בדרך לטיול, באוטובוס, היתה הרגשה מגובשת. שרנו שירים משונים ומצחיקים, צחקנו המון, פתרנו חידונים ונהנינו מהנוף היפה.

ישר כשהגענו וירדנו מהאוטובוסים, פתחו לנו את היום בירידה תלולה ומחליקה מאוד. כל פעם היינו צריכים להיאחז בסלעים ובשורשים, שמרוב גודלם ועוצמתם הרבה יצאו מהקרקע ושימשו כמדפים להישען עליהם.

אני לא בטוחה איך היה לאחרים, אבל אני מאוד אהבתי את ההליכה במסלול. זה הרגיש לי כהרפתקה מעניינת – לחפש, לזהות ולשער מה סיפורו של כל עלה שאמצא בדרך, כל עץ שאתקל בו, כל ציפור שאראה מולי.

בזמן הליכה הצלחנו איכשהו לדבר, ותוך כדי כך לשים לב שאנחנו לא נופלים ומחליקים מטה.

כשהגענו לאכסניה, אכלנו ארוחת ערב והתארגנו לשינה. היתה מסיבה שיכבתית, שרבים הלכו אליה, והיו גם הרבה אחרים, שנשארו בחדרים ואירגנו מסיבות פרטיות. יש שיאמרו, שהן היו מהנות לא פחות.

במשך כל הטיול היתה אווירה קלילה וחופשית. צחקנו והתבדחנו הרבה. ואם מישהו היה צריך עזרה, עזרו לו בשמחה.

תמיד אומרים, שצריך חופש גם מחופשה. וגם אחרי טיול כזה, קשה לחזור לשיגרה. ובכל זאת, אני בטוחה שרובנו שמחים שהיה.

היוד עם הגולן

על שפת הנחל ישבו ביחד – תלמידים ומבוגרים >>> ובערב, באכסנייה, הריצו הכישרונות הצעירים סטנד־אפ על המורים >>> היה כיף, וגם מעייף

מאת שיראל אהרוני, י'/7
ידיעות הכפר הירוק

קבלו דיווח מהטיול השנתי של י'.

ב־27 באוקטובר יצאנו לטיול שנתי של יומיים. בבוקר הראשון טיילנו בנחל אל על שבגולן. טיפסנו על הרים, וניסינו תוך כדי הליכה להתרשם מהנוף היפה. אבל יותר חשוב היה לשים לב לאבנים ולירידות, כדי לא ליפול. לי, לפחות, זה לא הצליח. נפלתי.

אחרי עצירות רבות וסיפורים מצחיקים מפי המדריך שלנו, הגענו לנחל. היה זה יום שרבי, אז נכנסנו להשתכשך במים, התיישבנו לנוח על גדות הנחל ונהנינו מהרוח הקרירה.

מאוחר יותר נסענו לאכסנייה, ואחרי שכולם התמקמו בחדרים התכנסנו למופעי שירה, ריקודים וסטנד־אפ על המורים. לפני ש"הלכנו לישון" החלו הריקודים, או כפי שנכתב בטופס שהוגש להורים: "דיסקו".

רקדנו כל הערב, ומאוחר בלילה הלכנו לישון, בידיעה שלמחרת לא נצליח להתעורר.

מה שבכל זאת הצליח להעיר אותנו היה מסלול ההליכה במג'רסה, שכולו בתוך מים. לאחר מכן נסענו ל"קסם הגולן" בקצרין, שם ראינו סרט בתלת־מימד ולמדנו על ההיסטוריה של הגולן. זה היה מעניין.

בערב חזרנו הביתה. עייפים, אך מרוצים. היה כיף.

חיילים (גיבורים) לשבוע

עמידה בזמנים היא ערך חשוב ויעיל >>> תמיכה בחברים, רעות ואחריות – לא פחות חשוב >>> שבוע הגדנ"ע בצלמון היה חוויה אמיתית

מאת שיר גולדובסקי, י"א/6
ידיעות הכפר הירוק

איך הופכים לחיילים תוך שבוע?
אחרי שורה של סדנאות והרצאות עם קציני צה"ל, יצאה ב־10 באוקטובר כל שיכבה י"א לשבוע גדנ"ע בצלמון.

מהדקה הראשונה ובכל חמשת הימים ששהינו שם, לימדו אותנו מהו אורח החיים הצבאי. מיד כשהגענו, המפקדות חילקו אותנו לצוותים. רבים מאיתנו קיבלו הלם, וחשבו שלא יצליחו להישאר עד הסוף. אני ידעתי, שלא לכולם יש הזדמנות להגיע לשבוע הזה.

ההשכמה שאני רגילה אליה בבוקר, ואולי גם אחרים, היתה בשעה שש. למדנו שעמידה בזמנים היא ערך חשוב ויעיל והוא פוטר מפק"לים (הכוונה היא עונשים של שמירה, ירידה למצב 2 וכו'). כבר מההתחלה היינו צריכים לשמור

על דיסטנס מהמפקדים, הוראה צבאית שידועה בטירונות, ובכלל זאת לא מכנים את המפקד/ת בשמם ומכבדים אותם בקריאת "כן, המפקד! וכן, המפקדת!".

בגדנ"ע לימדו אותנו ערכים חשובים, כמו תמיכה בחבר, רעות ואחריות. למרות שאינך מכיר את כולם, חשוב לעודד וללוות רגשית גם את החזקים שבינינו. מניסיוננו במשך השבוע, הבנו שבמצבים הקשים האלה עזרה מאחר חישלה אותנו, ותעזור לנו גם בעתיד הקרוב, כאשר נתגייס לצבא.

היו לנו צחוקים ובדיחות לאינספור. האם שמעתם על ג'ורג'ט המג"בניקית? אני רק אומר ברמז, שאיתה מנקים את הרצפה, אבל יש לה משמעות בגדנ"ע. אם אתם סקרנים, חכו בסבלנות לתורכם.

האווירה בין התלמידים היתה נפלאה. אווירה כזאת היתה גם מול הסגל הצבאי וצוות הכפר, אך בתוספת משמעת.

לצד חוויות בלתי נשכחות, יצאתי מהגדנ"ע עם מוטיבציה גבוהה, עם ניסיון והכרה עצמית. היום אני יודעת פחות או יותר איך ייראה מבחינתי הצבא. "צוות 3 לוחמות!".

חשוב לעודד וללוות גם את החזקים שבינינו. הגדנ"עיות בפעולה

זרקור

מישהו מטפל בכם

רודי רודיטי הוא האיש שלנו במאה ה־22 >>> הוא דואג שמערכות המיחשוב בכפר יעבדו וגם יעודכנו, כך שלא נישאר מאחור >>> עשינו לייק

רודי רודיטי הוא מנהל תשתיות מיחשוב ואחראי על התשתיות ועל תיפעול טכנולוגיות המידע בכפר הירוק.

"אני אחראי על תקינותם של רכיבי חומרה, תוכנה, תקשורת, שרתים, תחנות קצה, ואבטחת מידע", הוא אומר. "כמו כן, אני מספק תמיכת מיחשוב לעובדי הכפר ולמורי בית הספר, שכן ללא מערכות אלו אירגון ממוחשב אינו יכול לתפקד".

"אני עוסק בתחום כעשרים שנה, ואת עבודתי כאן התחלתי בשנת 2005. מערכת המיחשוב של הכפר כוללת היום שרתים וכ־400 תחנות קצה המפוזרות בכל הקמפוס – כולל המכללה, המשק, מינהלת הכפר והפנימייה. מתפקידי לדאוג לתקינות כיתות הלימוד הממוחשבות ולחדרי ההקרנה.

"במהלך תש"ע הוספנו חדרי הקרנה ומסכי פלזמה המראים על שינוי במערכת השעות. כמו כן, נפתח מוזיאון הכפר הירוק, ובו חדר הקרנה לכנסים ועמדת מיחשב.

"בימים אלה אנו עוסקים בפרוייקט חשוב לי במיוחד, והוא קידום טכנולוגי שיאפשר לקהילה כולה להיות מקושרת בכל עת, ובכל מקום, באמצעות מערך תקשורת אלחוטי, לרשת האינטרנט".

בזכותו אנחנו מחוברים. רודיטי

תקשורת מסוג זה, סבור רודיטי, תקדם למידה משמעותית ותענה על הצרכים הטכנולוגיים המתקדמים של ימינו.

המערכת

ירוק בכפר הירוק

גינה לכל שכן

הכפר הירוק קיבל החלטה לפני מספר שנים, לפתוח את שעריו לקהילה הקרובה.

לצורך כך הקמנו את מרכז המבקרים, ושילבנו בתי ספר וגני ילדים בתוך הכפר הירוק.

לפני כשנה החלטנו על הקמה של מיזם נוסף, ופתחנו עבור הקהילה אפשרות לקבל חלקת אדמה קטנה (עד 100 מ"ר) ולגדל בה ירקות אורגניים לצורכי הבית ובשביל הכיף.

הרעיון מאוד מפותח באירופה, ובשנים האחרונות תופס גם בישראל. יש לנו כרגע חמש משפחות ואנחנו רוצים להגיע ל־30 משפחות. עדיפות תינתן כמובן למשפחות של תלמידים שלומדים בכפר.

החלקה נמצאת בשדה ממערב לקרקס.

נתן לניר, מנהל המשק

מחזיקים ידיים לשינוי סביבתי. הפעילים הירוקים שלנו

הכפר פתוח

המון צעירים הגיעו לכפר ביום הפתוח, כדי לבדוק אם זה יכול להיות הבית השני שלהם >>> אורי הררי נזכר בימים שגם הוא התלבט

מאת אורי הררי, י'/2
ידיעות הכפר הירוק

אם בימי לימוד אתם מופתעים מכמות התלמידים שמסתובבים בכפר, איך הייתם מגיבים על מה שהיה פה ביום הפתוח?

כמות האנשים שהגיעה לכאן ביום הפתוח מילאה את חדר האוכל ופעמיים את האודיטוריום. וכולם צעירים וצעירות, המעוניינים ללמוד פה, שהגיעו עם הוריהם להתרשם.

אנחנו, התלמידים, הצטיידנו בחולצות עם סמל הכפר וכיוונו את המבקרים. מילאנו את הפרטים שלהם בטפסים, וענינו על שאלות שונות – חלקן מהורים מודאגים, שרוצים לוודא שילדיהם יגיעו למסלול האופטימלי עבורם; וחלקם מתלמידים מודאגים, שרוצים להיווכח במו עיניהם בנערים בני גילם, שקמים בשש מדי בוקר ונשארים בחיים.

היום הפתוח של הכפר נועד לספק פרטים למשפחות התלמידים, שמעוניינים ללמוד בכפר בשנה הבאה. עבורי זו היתה חוויה מיוחדת – לראות את הדור החדש של תלמידי הכפר, ולהיזכר בימים שחלפו עליי לפני שהתחלתי ללמוד בכפר. זה היה לפני קצת פחות מארבע שנים, אבל מרגיש כמו בחיים אחרים...

מחזירים את החיים לביצה

הפרוייקט האקולוגי הגדול ביותר בכפר מתרחש ממש עכשיו: לשקם ולהשמיש חלקה נטושה ופגומה של 12 דונם בביצת החורף

מאת יואב צוקה, ט'/6
ידיעות הכפר הירוק

הכפר הירוק ידוע כבית ספר בעל אג'נדה סביבתית, עם אזורים גדולים של טבע. בין היתר, בריכת חורף, בה לוקחים חלק פעיל מאוד תלמידי הכפר.

הבריכה מאכלסת בעלי חיים הנמצאים בסכנת הכחדה וצמחי מים ויבשה נדירים. היום מתבצע הפרוייקט האקולוגי הגדול ביותר שנעשה בכפר, ומטרתו לשקם ולעשות שימוש בחלקה נטושה ופגומה בשטח של 12 דונם.

בתוכנית, בניית בריכת חורף ואחו לח – מרעה, שבו תגדל צמחייה מיוחדת ובעלי חיים התואמים לה ובנוסף, חלק יבשתי. החלק היבשתי יחולק לשלוש חלקות, אשר בכל אחת מהן תיבדק שיטה שונה לניקוי הקרקע משאריות הצמחייה הישנה.

את הפרוייקט, שנערך בשיתוף אוניברסיטת תל־אביב, יזם ליאב שלם, סטודנט לתואר שני בתוכנית הסביבתית שהקים פרופסור אביטל גזית, והוא מתנהל תחת הדרכתם של פרופ' גזית, מומחה הצמחים יובל ספיר ומתכננת הנוף תמר טורף. ליאב שלם הוא גם אחראי הפרוייקט ועובד בשיתוף פעולה עם רוני שושן ותלמידי הכפר.

לדברי שלם ופרופ' גזית, שאותם פגשתי באוניברסיטה, בפועל משקמים קרקע מופרת כלומר, קרקע פגועה. במקרה זה מדובר בקרקע חקלאית. מבצעים בדיקות בקרקע בהתאם למודל שבנו באוניברסיטה, על מנת לבדוק כיצד תגיב הסביבה לכניסה שלנו לשטח. בנוסף, מחזירים את בתי הגידול שהיו לפני שהשטח הוסב לחקלאות ונפגע.

הפרוייקט בעל חשיבות רבה, כי בתקופה בה השטחים הירוקים מצטמצמים והבנייה מתרחבת, יש צורך גדול בפיתוח ריאות ירוקות. בנוסף, הפרוייקט ישמש מודל בינלאומי, כי הוא ראשון מסוגו, ועל פי תוצאותיו, ניתן יהיה להגיע לתובנות, כיצד לבצע פרוייקט מסוג זה בעתיד.

"שיקום הנוף הוא חזית המחקר האקולוגי,

מחזק את הקשר של התלמידים למקום. שלם ופרופ' גזית

ולנו, התלמידים, יש זכות להיות חלק בפעילות אקולוגית זו", אומר שושן. הפרוייקט ייבחן תוך כדי פעולה, ולכל אורך זמן הקמתו, ועל כן יכול להימשך כ־10 שנים.

היעד: פארק לקהילה

"בארץ הקטנה שלנו השטחים הפתוחים מצטמצמים ויחד איתם ערכי הטבע", אומר פרופ' גזית, "המטרה היא להפוך את המקום לפארק קהילתי". אז מה הכוונה פארק קהילתי?

פארק טבע קהילתי פירושו פארק שהקהילה, במקרה הזה תלמידי ומורי הכפר, יוכלו ליהנות ממנו, אך לצורך כך נצטרך גם להיות חלק מהקמתו – לשתול או לאסוף זרעים, לטפח, לשמר את המקום ואף לחקור אותו ולאסוף נתונים לטובת המחקר האקדמי, וכאן נכנס המערך הלימודי.

לאחר שהפארק יקום, הוא ישתלב בלימודי השטח והביולוגיה, בין אם לחקור על צמח מסויים או להסיק מסקנות על חיי בעל חיים. "כמובן שאם התלמידים ירצו לבלות שם, גם זה יהיה פתוח", אומר פרופ' גזית. ומכיוון שנהיה שותפים, חייב להיות קשר הדוק בין האוניברסיטה לכפר. אבל למה בכפר?

"הכל החל בזכות הקשר שלי עם רוני ששון" אומר ליאב. "הפרוייקט הוא מחקר מעשי, המצריך שטח פיזי. רוני הציע את הכפר כמעבדת מחקר, סיסקו הסכים בשמחה וכך התחיל הכל. בנוסף, התלמידים ייקחו חלק ויחזקו את הקשר שלהם למקום".

הירוקים מהכפר ביום הבינלאומי נגד זיהום

ירוק בכפר הירוק

ויקטור הירוק

"מהחלקות של התלמידים אני לא מרוויח כלום, אבל אני מרוויח חינוך" >>> הציטוט הזה שייך לוויקטור רוזן, מרכז פרוייקט החקלאות האורגנית בכפר >>> התיישבנו איתו לשיחה של פלאחים

מאת איגי פרי פלג, ט'/6
ידיעות הכפר הירוק

"אני מחנך את התלמידים למעשים טובים עם אדמה, מים ואקולוגיה. זוהי נישה של החינוך, שמביאה את הילד במגע ישיר עם הקרקע, עם הטבע ועם הנוף". כך מסביר ויקטור רוזן, את הסיבות להקמת פרוייקט החקלאות האורגנית בכפר.

בכפר הירוק מעבדים כ־1,200 דונם אדמה, מתוכם משבצת קטנה של 40 דונם לחקלאות אורגנית.

מזמינים אנשים מבחוץ

החקלאות האורגנית מתחלקת לחקלאות בעל (חקלאות ללא השקיה), ולבוסתן עצי פרי (תות עץ, רימון, ותאנה). בנוסף, יש חלקות קהילתיות.

את החלקות הקהילתיות שוכרים אנשים מחוץ לכפר הירוק, והכפר מספק להם בתמורה שטח מפוקח ומאושר, מים, הסברה והדרכה. כל חלקה היא בשטח של 100 מ"ר (10X10 מטר).

בחלקות האורגניות פועל פרוייקט תלמידים, שבמסגרתו מגדלים ירקות אורגניים למכירה. את התמורה מעבירים התלמידים לקופת הכיתה.

ויקטור, מרכז הפרוייקט, אומר ש"מהחלקות של התלמידים אני לא מרוויח כלום, אבל אני מרוויח חינוך. הילדים באים במגע עם הטבע, שבו לא משתמשים בתכשירים כימיים – זה פירושה של חקלאות אורגנית.

"אני מחנך את התלמידים למעשים טובים עם אדמה, מים ואקולוגיה. זוהי נישה של החינוך, שמביאה את הילד במגע ישיר עם הקרקע, עם הטבע ועם הנוף".

ויקטור מוסיף ואומר: "זו לא רק שמורת טבע. הכפר הירוק הוא גם ריאה ירוקה. שטח חקלאי, ובתוכו המון אוצרות טבע. למשל: בריכת החורף ועמק הנרקיסים".

אחד ממוקדי המשיכה העיקריים בשטח הינו, כאמור, עמק הנרקיסים. זוהי משבצת הנרקיסים הגדולה ביותר במישור החוף, ובעצם בכל הארץ, ואנשים נמשכים לעמק המקסים ביופיו.

ויקטור: "מרגש אותי מאוד לראות כל כך הרבה אנשים, שבאים לראות דבר שכל כך חשוב לי. זה נותן לי סיפוק גדול מאוד, בתור אחד היזמים שלו. בתוך ביקורים אלה אנו רוכשים ידידים וחברים של הירוק שבתוך הכפר הירוק".

מדוע אנשים מבחוץ רוצים לשכור חלקה אורגנית בכפר?

"בדרך כלל, אלו אנשים שמודעים לשמירה על הסביבה ולתזונה אורגנית. מחירי החלקות שווים לכל נפש, ויש השוכרים אף יותר מחלקה אחת".

חוזרים לגעת באדמה

למה בכלל יש פרוייקט חקלאות אורגנית בכפר?

"חשוב לי שיראו, שבכפר הירוק יש התייחסות לאקולוגיה, יש התייחסות למגע הילדים בטבע. כמו כן, זאת דרך נוספת לרווח כלכלי ורגשי".

חלק מהפרוייקט האורגני כולל פעילות הקהילתית. כך, הכפר הירוק נפתח לקהילה ולא מסתגר בעצמו. ויקטור: "מעניין אותנו מה שקורה סביבנו. אנו יוצרים מגע עם אנשים, שמחבבים את העובדה שיש מקום ירוק קרוב כל כך לעיר".

פרוייקט החקלאות האורגנית ממלא אצל הילדים צורך, שנעלם עם השנים – "הצורך במגע עם האדמה", כפי שמגדיר זאת ויקטור, ומוסיף: "חיפשתי דרך לסגור את הפער, ועם זאת לשלב את המעשה החקלאי עם המעשה החינוכי ולהדק את המגע שלי עם הילדים. אז עשיתי זאת בדרך של הקמת פרוייקטים של חקלאות אורגנית, פרדס קטן , מרכז המבקרים (ירק ונוי), נטיעות ט"ו בשבט ועוד".

אני זוכרת את עצמי, ואת בני ובנות כיתתי, נוטעים עצי פרי בתחילת כיתה ז'. בכל שנה, כשאנחנו חוזרים למקום הנטיעה, מתעורר בי ריגוש נוסטלגי, ואני נהנית לראות איך העץ שלי גדל והתפתח, כמוני.

את ויקטור סיפורים כאלו וסיפורים דומים מספקים ומרגשים. "לפי דעתי, המזכרת הטובה ביותר לשנים היא בניית גינה או נטיעת עץ", אומר ויקטור, "ולא מעשי ונדליזם של חריטה על ריהוט, שהוא זיכרון מת לעומת עץ, שהוא זיכרון חי".

לשאלתי באשר לתוכניותיו להמשך פיתוח הפרוייקט, הוא משיב שהוא שואף לכך שהשטח האורגני ינוצל באופן אינטנסיבי, אך דרושות לכך השקעות כספיות גדולות. כמו כן היה רוצה שמודל החקלאות הקהילתית האורגנית יתפתח בכל הארץ.

איש של חזון, חלום ועשייה

ויקטור נולד בארגנטינה, והיה פעיל בתנועת נוער יהודית.

הוא עלה לארץ בגיל 19, ב־1966, מתוך השאיפה הציונית לעלות לישראל, לעשות מעשה חלוצי ולעסוק בפיתוח הארץ. לכן, התיישב ויקטור בקיבוץ.

עם השנים הוא עזב את הקיבוץ, אך לא את החקלאות, וכך הגיע לכפר הירוק.

כמודל לחיקוי, ויקטור מציין את יצחק רבין ז"ל, שהיה תלמיד בית הספר החקלאי כדורי, אהב חקלאות והיה חלוצי ואיש צנוע. לדברי ויקטור, השקפת העולם שלו דמה לזו של רבין.

ויקטור קשר את חייו בגידולי שדה ובעבודת כפיים. ועל אף הקושי, הוא מסופק מבחירתו. "זאת אולי עבודה קשה, אבל זה קשה טוב. קשה של סיפוק".

לדעתי, לא צריך קריירה גדולה ופירסום כדי להיות אישיות. מספיקים חזון, חלום ועשייה. וזה מה שהופך את ויקטור, לדעתי, לאישיות חשובה.

ועל כך מגיב ויקטור, בצניעות האופיינית לו: "אני בסך הכל מדריך חקלאי בכפר הירוק".

ירוק בעיניים

עוד פינה מלבבת בכפר הירוק

צילום: אווה לנצמן

אפשר גם לתרום לעצמנו

פרוייקט חדש בכפר מאפשר לתלמידים בעלי יוזמה ורצון לתרום, להפוך את חיינו לקצת יותר מגוונים >>> אילת חכם, הש"ש, מובילה את היוזמה החדשה של קבוצת הפרוייקטים

מאת שיר גולדובסקי, י"א/6
ידיעות הכפר הירוק

שמעתם כבר על קבוצת הפרוייקטים? אם לא, אילת חכם כאן, בשביל לספר לכם ולגייס אתכם להצטרף.

אבל לפני הכל, ביקשנו מאילת לספר לנו על תפקידיה השונים בכפר.

אילת: "בשעות הבוקר אני מעבירה, ביחד עם המורים רוני וערן, את מסלול המנהיגות הסביבתית לתלמידי הכפר. במסגרת זאת מועברים תכנים של סביבה, גיבוש ומנהיגות סביבתית, ואנחנו עושים את זה בפעילויות שטח, בעזרה לשיקום הסביבה וכדומה.

"בשעות אחר הצהריים אני מתפקדת כש"ש פרוייקטים. זה משהו שעד היום לא היה בכפר. כתוצאה מפנייה של ילדים, שאמרו שיש להם שעות חופשיות והם יכולים לנצל אותן לטובת הכפר והסביבה, עלה הרעיון לפתוח קבוצת פרוייקטים".

קבוצת הפרוייקטים היא קבוצה של תלמידים וחניכים, שיתחילו מורשת חדשה בכפר ויקבלו לעצמם ערכים של נתינה, עזרה לזולת, שמירה על הסביבה וגיבוש כל שכבות הגיל בכפר.

אילת: "הקבוצה תפעל במהלך כל השנה, וכל תלמיד, שירצה לבצע את רעיונותיו, יוכל ולפנות ונעזור לו בביצוע הפרוייקט. אני פונה לכל חניך בכפר, שמעוניין לתרום, ליזום, לעזור, או שיש לו זמן פנוי והוא מתעניין בנושא – לפנות אליי או לאחד מאנשי הצוות".

בין הרעיונות, שהועלו כבר במסגרת קבוצת הפרוייקטים – לקיים ערבי מסורת וגם "ערב בישול של אמא".

בכל ערב מסורת יסופר על עדה שונה ועל מנהגיה. החניכים יוכלו לאכול ממאכלי העדה, יתלבשו בסגנון הלבוש של האופייני ויקיימו את המנהגים.

ב"ערב הבישול של אמא" – כל תלמיד שירצה, יביא מתכון בישול משפחתי, או מתכון למאכל שהוא אוהב. התלמידים יוכלו להכין את המתכון, ולבסוף לאכול. וכך, יטעמו ממיגוון המאכלים הטעימים של החניכים האחרים.

בקרוב גם יועברו פעילויות סביבתיות, פעילויות שטח ועוד הרבה דברים מעניינים. אילת: "כבר התחלתי בביצוע ובתכנון כמה מהפרוייקטים בעזרת החניכים, וזה הזמן להגיד להם תודה רבה. אני רוצה שזה ימשיך וייחשב כמשהו משמעותי לכפר ולתלמידים".

קצת תרבות

ידידי, אתג'ר קרת

"לכתוב סיפור זה קצת כמו לקחת מכנסי ג'ינס ולכבס ולקרוע אותם" >>> את ההגדרה המקורית הזו סיפק לנו אתגר קרת, המחבר של "געגועיי לקיסינג'ר" ועוד >>> "ידיעות הכפר הירוק" נפגש עם הסופר הפופולרי, שבכלל לא חשב שיהיה סופר

"כל אחד יכול להפתיע אותנו". המפגש עם קרת

מאת אור ירמולוביץ'
ידיעות הכפר הירוק

יצא לכם כבר ללמוד סיפור של אתגר קרת? אם לא, אנחנו מקווים בשבילכם שייצא, ובקרוב.

כמה מאיתנו כבר קראו הרבה סיפורים שלו. וכשאני קוראת את סיפוריו של אתגר קרת, אני מרגישה שאני רוצה שהוא יהפוך לאיזה ידיד קרוב שלי.

אז כנראה שידידים קרובים לא נהיה (בכל זאת... הוא בן אדם עסוק ומפורסם), אבל לראיין אותו לעיתון דווקא יצא לי ולעוד כמה בני מזל. התוצאות לפניכם.

הסיפורים הצילו אותו

בשהיית בגילנו, חלמת להיות סופר? במה רצית לעסוק?

"לא ידעתי במה רציתי לעסוק. בבית הספר למדתי במגמת פיזיקה ומתמטיקה, ורציתי להמשיך ללימודים בטכניון. לא תיכננתי להיות סופר".

אם כך, איך קרה שהתפרסם הסיפור הראשון שלך?

"לגמרי במקרה. מעולם לא פניתי להוצאת ספרים, כדי שיפרסמו את הסיפורים שלי.

"למדתי באוניברסיטת תל אביב, ותמיד הייתי מאחר לשיעורים מסויימים, עד לרמה שרצו להרחיק אותי. היה שם איזה מרצה, שאהב אותי במיוחד, וביקש שאביא לו דברים שכתבתי, כדי שיעביר אותם למישהו יותר בכיר, ואולי בזכות הכישרון בכל זאת ישנו את ההחלטה וישאירו אותי.

"כעבור זמן מה, אותו אדם עבר לעבוד בהוצאת ספרים. הוא שאל, אם ארצה לפרסם את יצירותיי. הסכמתי, וכך התפרסם הקובץ הראשון שכתבתי".

מה הזמן הטוב ביותר לכתיבה בשבילך?

"לרוב כתבתי בלילות, אך משנולד לי ילד, אני נאלץ לקום ב־6:00 בבוקר, אז זה קצת לא הגיוני לשבת ולכתוב עד 4:00 לפנות בוקר. נאלצתי להתגמש, ועברתי לכתוב במהלך היום".

כשאתה כותב, לאן אתה מכוון את הכתיבה שלך? האם אתה כותב טיוטות ואחרי זה מתקן?

"אני כותב את הסיפורים, כי מעניין אותי מה קורה בהם. אני כותב לעצמי, כדי להבין דברים טוב יותר. הכתיבה שלי בהחלט מושפעת מיסודות ביוגרפיים, והסיפור 'הג'ננה של נמרוד' הוא דוגמא טובה לכך. כל הדמויות שם הן אנשים אמיתיים.

"יש לי אחות דתייה עם 11 ילדים, ואח שהוא פעיל זכויות אדם, שגר במשך תקופה על עץ בתאילנד עם אשתו"

"כשאני כותב סיפור, אני זורם עם הכתיבה, ואחרי זה עובר על הסיפור. לפעמים אני מחליט לכתוב אותו מנקודת מבט אחרת, ולפעמים רק ללטש את הדיבור של האנשים, כדי שיישמע אמין יותר. זה קצת כמו לקחת מכנסי ג'ינס ולכבס ולקרוע אותם".

מה הטעם הספרותי שלך? אלו סופרים השפיעו עליך?

"השפיעו עליי קפקא, גוגול, פונקר, שלום עליכם. וגם כמה סופרים אמריקאים, ביניהם ריימונד קארבר".

בסיפוריך, החברה מתוארת באלימה ולא סימפטית במיוחד. זו, בעצם, החברה שבה הילד שלך יגדל. איך אתה מרגיש עם זה?

"ראשית, לגדל ילד זה קשה בכל מציאות. ההורים שלי היו ניצולי שואה, ולמרות זאת הם הצליחו לגדל אותי ואת אחיי. הסיפורים שלי

"כמעט שוויתרנו, ואז אמרתי לשירה שאם אנחנו מסוגלים לראות איך יוצא מהתסריט של 'מדוזות' סרט, ואף אחד אחר לא, אז נעשה אותו בעצמנו"

לא משקפים את המציאות בצורה מדוייקת ממש, כי יש הרבה דברים מוקצנים.

"יש המון דברים, שאני לא מרוצה מהם בכל מיני רמות – ברמה האנושית וברמה המקומית. ובכל זאת, המציאות שבה הילד שלי יגדל היא לא הקשה ביותר".

יש הפתעות בחיים

ספר לנו קצת על הנגיעה שלך בתחום הקולנוע. איך עבדת עם שירה גפן, אישתך, על הסרט "מדוזות", והאם אתם מתכננים עוד סרט בקרוב?

"העבודה על הסרט 'מדוזות' היתה קשה מאוד. אחרי שכתבנו את התסריט והגענו איתו לבמאים, אף אחד לא רצה לקחת את הסרט על עצמו. היתה הרבה ביקורת על התסריט, בין השאר, שזה כתוב יותר כמו שיר ושהוא לא ניתן לבימוי.

"כמעט שוויתרנו, ואז אמרתי לשירה שאם אנחנו מסוגלים לראות איך יוצא מזה סרט, ואף אחד אחר לא, אז נעשה אותו בעצמנו.

"בקולנוע, בניגוד לספרות, קיימת תלות באנשים אחרים – מה שהופך את העבודה למסובכת יותר. הסרט היה בחובות כבדים ונועד לכישלון, אבל אז באה הזכייה בפסטיבל קאן ושינתה את הגורל שלו. פתאום אנשים התחילו להתעניין, וגם מצאנו מפיץ בארץ.

"כרגע, אנחנו לא מתכננים לעבוד על סרט משותף נוסף, כי מישהו צריך להישאר עם הילד בבית, ועבודה על סרט דורשת זמן רב. אבל אני חושב, שבעתיד קיימת אפשרות שנעבוד שוב במשותף".

כילדי פייסבוק, השאלה הבאה מתבקשת: האם אתה חושב שההתקדמות של הטכנולוגיה משפיעה על הרגלי קריאה של בני נוער?

"בעיניי, אלה שטויות. בכל דור מוצאים משהו, ואומרים שהוא יקבור את הספרות. לדעתי, זה לא נכון – כי הקולנוע כבר כאן, גם הטלוויזיה, גם הסלולארי ואפילו האינטרנט.

"והנה, לצד כולם גם הספרות עדיין כאן, והיא לא מתכוונת ללכת. בכל דור היו אנשים שלא קראו בכלל וכאלה שקראו המון, וכך זה יישאר גם בדורות הבאים, לדעתי".

ולסיום, יש משהו, שאם היינו יודעים עליך היינו מופתעים?

"יש המון פרטים ביוגרפיים שלי, שחלק מהקוראים לא מכירים ועלולים להיות מופתעים מהם. למשל, יש לי אחות דתייה עם 11 ילדים, ואח שהוא פעיל זכויות אדם, שגר במשך תקופה על עץ בתאילנד עם אשתו. במשפחה שלי המון אנשים מתו מוות לא טבעי – אם זה בשואה ואם זה ברמת גן...

"אני חושב שכל בן אדם, אפילו זה שאנחנו חושבים שאנחנו מכירים הכי טוב, שומר כמה דברים אצלו. ואם היינו יודעים אותם, היינו מסתכלים עליו לגמרי אחרת. כל אחד יכול להפתיע אותנו".

קצת תרבות

עוד אכתוב

עוד אכתוב על עצמי, כך אני מקווה,
כי הייתי נער סקרן וחווה.
כי הייתי חלוץ ברמ"ח איברי,
כי ידעתי ערכי וידעתי חיי.
כי הייתי שותף לכתיבה הראשונית,
כי כתבתי אותה בהירה, אנושית.
כי בחרתי לפעול, לשנות, להועיל,
כי בחרתי נכון, כי הייתי יעיל.

ויודע אני, זאת אכתוב לך היום,
על הכפר – הוא מילא בזה ים של מקום.
בו עיצבתי ראשית, ראשיתות כה רבות.
אחדות להשליך, אחדות ללבות.
בו פותחו נשמות, כל אחת נפלאה,
ביניהן של מנהיג, ביניהן של רופאה.
בו ניסו ניסויים, בו חקרו ולמדו, ואחיי
– זה הרואי, תודו.

לא נותר לי דבר לאמור, מלבד זאת:
מעודי לא חוויתי חוויה שכזאת.
וספק אם אחווה, יש חובה לציין.
ועל כן אין סיבה, אף לא זכות לקונן.
זה דבר שחווים אותו פעם אחת בכחול
ואני חושב, זה כמעט מושלם – כמעט.

יואב דליהו

הכפר הירוק שלי

לו הייתם אומרים לי
בפעם הראשונה בה הגעתי לכפר
מה עומד להיות הכפר עבורי –
לא הייתי יכולה להאמין לכם,
כי איך יכולתי לנחש,
שמקום אחד
יהיה מקלט, וגם במה?
אתה מוגן – באור הזרקורים
בטוח – וחושף את עצמך
בכפר הירוק שלי
אני יכולה להביע כל מילה,
לבטא כל רגש,
ועדיין, להיות בטוחה מכל סכנה
זוהי כנראה
תמצית הקסם של המקום הזה
– עבורי, לכל הפחות.
עבורך, היא כנראה שונה לחלוטין,
כי הכפר הזה – יכול להיות כל מקום
שתרצה.

אורי הררי, י'/2

ספר

המירוץ אל הירושה

דן ואיימי קהיל מגלים בהלוויית סבתם שהם נצר למשפחה של אנשים מוצלחים במיוחד >>> האם זה יעזור להם לזכות באוצר? >>> רפאל שריה ממליץ על "מבוך העצמות"

מאת רפאל שריה, ח'/8
| ידיעות הכפר הירוק

"מבוך העצמות", מאת ריק ריירדן.

דן ואיימי קהיל הם אח ואחות יתומים, שגרים אצל האומנת שלהם, נלי גומז. כאשר סבתם של השניים, גרייס קהיל, מתה, הם הולכים להלווייתה ומגלים סוד שנשמר מהם זמן רב: קהיל היא משפחה בעלת אילן יוחסין עמוס מאוד, והמון אנשים שהצליחו בחיים (אלברט אינשטיין, בנג'מין פרנקלין ואפילו מחבר הספר) שייכים אליה.

מתוך קבוצה קטנה של קרובי משפחה נבחרו דן ואיימי לקבל את ירושת סבתם, אך זה אינו דבר קל. על מנת לקבל את הפרס הנשגב, יש להקיף את העולם כולו, ולמצוא 39 רמזים, שכולם בסופו של דבר יובילו למקום אחד – האוצר המשפחתי.

יחד עם האחים קהיל משתתפים קרובי משפחה נוספים במירוץ, וביניהם זקן קוריאני חכם, חיילת מהמלחמה הקרה בעלת אובססיה לנשק ולרעלים, משפחה שמורכבת כולה מאנשים שריריים וחצופים, ואפילו איש מסתורי, שמכנה את עצמו "האיש בשחור", שאף אחד (חוץ ממנו) לא יודע שהוא משתתף במירוץ.

עכשיו, הכל בידיים של דן ואיימי קהיל, שיוצאים למירוץ חוצה יבשות, בתקווה שלא ימצאו את מותם בדרך.

מומלץ!

שייקספיר, לא מה שחשבנו

חשבתם שסטנד־אפ צריך להיות לקוח רק מחיי היום יום – עבודה, בית ספר, אוטובוסים או בנות? אז תדעו שלא. וההצגה שראינו, תלמידי מגמת ספרות, מוכיחה את זה.

בערב תרבות של המגמה הועלתה הצגת יחיד, שעסקה בשייקספיר וביצירותיו, שאת חלקן למדנו בשיעורים. אבל הפעם, שייקספיר לא היה מה שחשבנו. מצאנו את עצמנו יושבים באולם וצוחקים לאורך כל ההצגה.

בסיום ההצגה עמדנו ומחאנו כפיים במשך דקות ארוכות.

זו ההזדמנות להודות לעינת, שבזכותה קיימת מגמת ספרות.

אורי ירמילוביץ', בוגרת בית הספר

סיפור בהמשכים

עלילות תומי בעיירה הקטנה

היה היה נער בן 14, שקראו לו תומי.

הוא היה רועה צאן. כל בוקר היה יוצא החוצה ושומר על כבשיו. תומי גר בעיירה קטנה וענייה מאוד, משום ששני הוריו מתו כתוצאה מעישון סיגריות. הם היו גם רועי צאן, אז לאחר שמתו תומי הפך להיות גם הוא רועה צאן.

תומי לא הרוויח כסף. כשהוא היה במחסור של אוכל ושתייה, הוא היה מוכר אחת מהכבשים שלו.

פעם אחת, תומי טייל קצת בעיר וראה בית של עשירים. הוא הציץ פנימה וראה טלוויזיה, והיא היתה דלוקה בערוץ החדשות. בדיוק היתה כתבה על שלושת הפושעים המסוכנים ביותר כרגע. לכל אחד מהם היה סימן הכר: לאחד – רטייה על העין, לשני – רגל אחת מעץ, לשלישי – צלקת מכוערת בלחי.

תומי חזר לביתו, והרגיש שמשהו לא מתנהל כשיגרה. וכשהוא חזר הביתה, ציפתה לו הפתעה לא קטנה.

דניאל ברנר, ז'/7

ספר

שיטפון סוחף

הצד האחר של האי" / אלגרה גודמן (ידיעות אחרונות וספרי חמד, 2010)

"הצד האחר של האי" הוא ספר מסתורין, המספר על עולם עתידי. עולם אחרי שיטפון. עולם שבו אין רגשות, שהשמיים מלאכותיים, שהיציאה לחוף הים מסוכנת, שאין בו כמעט גשם ושמותר להוליד בו רק ילד אחד. עולם עם פקודות ונהלים רבים, שנקבעים על ידי התאגיד, ושהפרתם תגרור עונשים קשים.

אונור והוריה חיים בעולם העתידי. הוריה מפרים את הפקודות והנהלים, למשל הפרת שעת העוצר, יציאה לים, שירת שירים לפני הסופה, החזקת עלונים של החווה ועוד. אונור מנסה להחזיר את הוריה למוטב, ובדרך מגלה את הסודות האפלים שעל האי – הצד האחר של האי.

אני ממליצה על הספר, כי הוא מבטא רגשות רבים, הוא סוחף, הוא מרתק. אפשר ללמוד מהספר על נאמנות ועל כוחה הטבעית של הבחירה.

אפשר גם ללמוד, שאנחנו מזהמים את הסביבה במידה רבה מאוד, מכיוון שהעולם הוא אחרי השיטפון, הנגרם בגלל הזיהום של האדם. ולסיכום, כדאי לכם לקרוא את הספר, משום שאפשר ללמוד ממנו המון, והוא נוגע ללב.

שלי רזינסקי, ז'/8

קצת תרבות

כל הכפר במה

הוא אוהב את השקט שבין המילים ואת השאלות שעולות מהן >>> ויונתן עוזיאל בכלל אוהב תיאטרון >>> אז הוא הגיע לכפר, וייסד אצלנו את מגמת התיאטרון

מאת שלי רזינסקי, ז'/8
| ידיעות הכפר הירוק

ונתן עוזיאל, מורה ומייסד מגמת התיאטרון בכפר, מקווה שהמגמה תצמח ותגדל. שתשמש בית שני לילדים, שתאפשר להם לגלות את העולם ואת עצמם.

"ידיעות הכפר הירוק" שוחח עם יונתן על הדרך שעשה עד לבמה ולתיאטרון בכלל.

למה ומתי בחרת להיות מורה לתיאטרון?

"הייתי ראש גדוד בצופים, ומשם בעצם הגיע המחנך שבי. אהבתי את הדיאלוג הזה. כשלמדתי באוניברסיטה, ראיתי שיש קורס תיאטרון, ובחרתי לנסות.

"אהבתי את זה, אז הלכתי ללמוד בסטודיו למשחק של ניסן נתיב, עשיתי תואר בתיאטרון ובפילוסופיה וגם עברתי לימודים קצרים במוסקבה ובברלין. כך נהייתי מורה לתיאטרון".

"החיים עמוסים ב'עכשיו'." עוזיאל

מה אתה אוהב בתיאטרון?

"את השקט שבין המילים, את ההפנמה של הקהל. אני גם אוהב את זה, שדרך התיאטרון אני יכול להעביר שאלות, כמו מי אני, מה אני, מי אתה, מי הזולת, מהו העולם?".

האם שיחקת בהצגות?

"כן, האחרונה שבהן היתה 'מבדולח לעשן'. עוד מעט תהיה לי הצגת יחיד, שעבדתי עליה עם מישה לוריה, מורה וחבר מסטודיו ניסן נתיב, שנקראת 'קשטנקה'".

מהו חזונך?

"אינני יודע. החיים כל כך עמוסים ב'עכשיו', שזה יוצר מין מסך בין ההווה לעתיד. אבל יש לי חזון אחד ברור – שמגמת התיאטרון בכפר הירוק תצמח ותגדל, וכך לגבי לימודי תיאטרון בכל הארץ.

"שהמגמה תשמש לתלמידים עוד בית, לגלות את העולם ואת עצמם, סוג של פנינה בשביל הילדים".

11 בספטמבר – מי יודע?

מה אנחנו יודעים על מתקפת הטרור החמורה בהיסטוריה? >>> גיא מושקוביץ' בדק ומצא שלא הרבה

מאת גיא מושקוביץ, ח'/2
| ידיעות הכפר הירוק

לפני רק קצת יותר מתשע שנים, ב־11 בספטמבר 2001, התרחשה בארצות הברית פעולת הטרור הגדולה ביותר אי פעם.

בתקרית הזאת, שמארגנה היה מנהיג הטאליבן (ארגון מוסלמי קיצוני) אוסאמה בן לאדן, נהרגו כ־3,000 איש כתוצאה מהתרסקות מכוונת של של שני מטוסים על כל אחד ממגדלי התאומים במרכז הסחר העולמי בניו־יורק ומטוס נוסף בסמוך לוושינגטון, בפנטגון (מחלקת ההגנה האמריקאית).

אך הגיבורים מכולם היו האנשים על מטוס נוסף, רביעי במספר. זה היה מכוון אל הבית הלבן או הקונגרס של ארצות הברית. אך הנוסעים שבו, שייתכן שהבינו למה המטוס מיועד, התקוממו נגד המחבלים, וכנראה גברו עליהם. הנוסעים האמיצים כיוונו את המטוס אל שטח לא מיושב באיזור פנסילבניה, ושם הוא התנפץ, וכמעט לא נשאר ממנו זכר.

בראיון שערכתי באחת הכיתות עם א' ות', שאלתי חמש שאלות בנושא הפיגוע, וגיליתי כי אחד מהם ידע מי היה אחראי לאסון התאומים ואחד מהם ידע שהיה פיגוע גם בפנטגון. א' אפילו ראה סרט על 11 בספטמבר. עד עכשיו, התוצאות היו די בסדר.

אך גם א' וגם ת' לא הכירו את סיפורו של המטוס הרביעי. בשאלה החמישית – כמה אנשים מתו – א' ניחש 7,000 ות' – 200.

הנוער של היום – כלומר אנחנו – לא יודע בדיוק מה קורה בעולם עכשיו, ואין לו ידע כללי. אף על פי שזה נשמע ביקורתי, זה לא אומר שזה לא נכון.

רק לפני זמן קצר המימשל בארצות הברית דיווח לאמריקאים על הסכנה לטוס לאירופה מחשש לתקיפת טרור בינלאומית דומה נוספת.

בתקווה שבקרוב נדע כיצד להתגונן מפני טרוריסטים מטורפים כאלה.

ב"ground zero" (שמו של המקום בו עמדו בעבר מגדלי התאומים) נחנך מיזם נדל"ן חדש, ואחד האדריכלים הוא יהודי מפולין, בן לניצולי שואה. במסגרת זאת, יוקם מבנה או כמה מבנים, שיהיו קתדרלה המסמלת כאב וצער, אך במקביל גם ישחזרו בצורה חדשנית את מרכז הסחר העולמי ההומה אדם.

כדי שתוכלו לנסות להבין את גודל האסון שבנפילת זוג הבניינים האלה, השוויתי בינם לבין מגדלי עזריאלי. הגבוה מבין מגדלי עזריאלי מונה 49 קומות, וגובהו 187 מטר. מספר הקומות בכל אחד ממגדלי התאומים היה 110, וגובהם היה 415 ו־417 מ'.

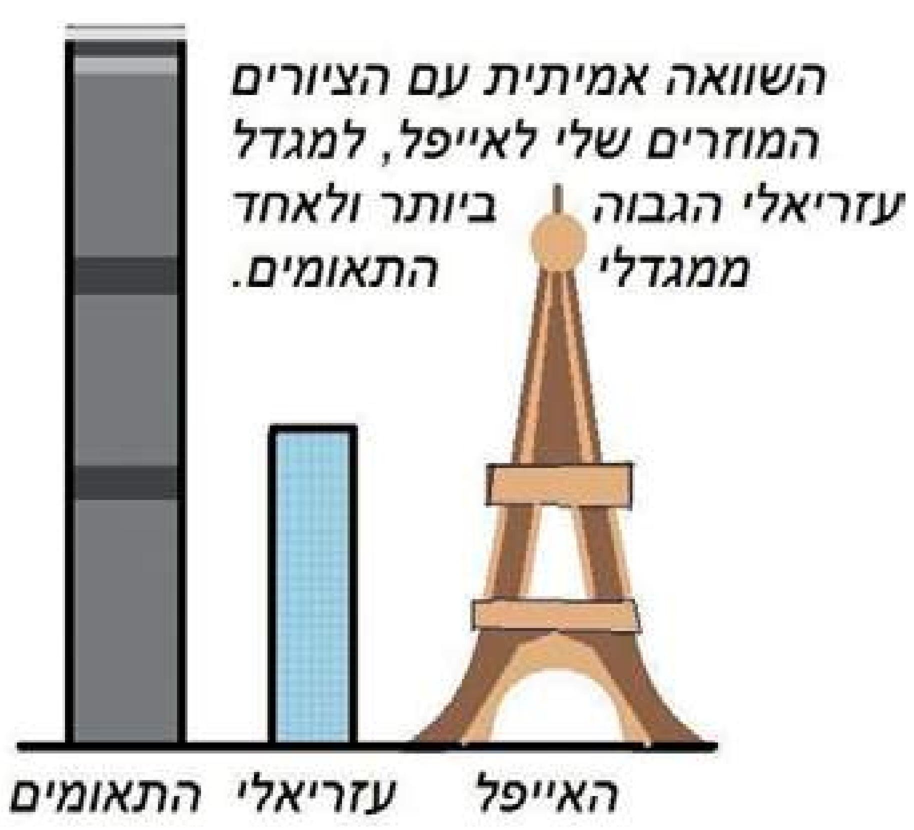

החופש לשחק

בכיתה א' היא כבר המחיזה עם חברה את "הקוסם מארץ עוץ" >>> אז אין פלא שענת רז בחרה בעולם התיאטרון >>> אבל למה היא הגיעה ללמד דרמה בכפר הירוק?

מאת מיה פיאלה ונוגה ברחנא גפני
| ידיעות הכפר הירוק

"אני אוהבת לראות ילדים ונוער מביעים את עצמם בדרכים תיאטרליות", כך מסבירה ענת רז את הבחירה שלה ללמד דרמה.

"ידיעות הכפר הירוק" פגש את המורה לדרמה, שהגיעה אלינו רק השנה, אבל כנראה תישאר (כי כפי שתראו בהמשך, היא מאוד נהנית כאן).

איך הגעת לתיאטרון ולמשחק, ומה את אוהבת בזה?

"בכיתה א' ראיתי את ההצגה 'הקוסם מארץ עוץ'. אחרי זה המחזתי את ההצגה עם חברה, מההתחלה ועד הסוף. שיחקתי גם בסרט סטודנטים, ובביימתי תרגיל גמר בשם 'תל־אביב'.

"אני הכי אוהבת בתיאטרון את הרגע של לפני ההצגה, כשהקהל בשקט, מחכה בציפייה, וכשהשחקנים עוד לא עלו וכולם מתרגשים.

"אני מעדיפה לביים הצגות על פני סרטים, כי בעבודה על הצגה יש תהליך שכל הזמן מתפתח. תהליך עבודה, שבו נולדים רעיונות. רואים את הדמות, כשהיא מתפתחת, ואת הדינמיקה בין השחקנים. זה שונה מסרט, שברגע שמצלמים משהו, שומרים אותו.

"אני מעדיפה לביים אבסורד, כי זה מאוד מאתגר כבמאית. כל מילה עם משמעות, לפעמים נסתרת, ואני כבמאית צריכה לפענח. לעומת זאת, אני מעדיפה לראות פרינג' – הצגות שלא מועלות בתיאטראות לאומיים.

"בהצגות כאלו יש במאים ושחקנים צעירים, שלוקחים קלאסיקה ומוצאים קונספט חדש. אני אוהבת לראות את זה, כי לבמאים ולשחקנים צעירים יש הרבה רעיונות יצירתיים, שגורמים לצופה לחשוב ולעבור תהליך בזמן ההצגה".

איך את מתרשמת מהכפר, ולמה בחרת ללמד כאן דרמה?

"השנה רציתי ללמד בבית ספר מוביל, כמו הכפר הירוק. שמעתי שזה בית ספר מאוד טוב ושהתחילה לקום מגמת תיאטרון. אני מלמדת פה רק מתחילת השנה, ואני מתרשמת לטובה. יש תלמידים יצירתיים ואינטליגנטים, ושיתוף הפעולה ביניהם מצויין.

"בכל שיעור אני לומדת דברים חדשים, ונהנית. אני מרגישה, שיש דיאלוג בין התלמידים. הייתי שמחה ללמד את התלמידים שנה שלמה, ולא חצי שנה ובסוף לעשות פרוייקט.

"בחרתי ללמד דרמה, כי אני אוהבת לראות ילדים ונוער מביעים את עצמם בדרכים תיאטרליות. אני אוהבת את החופש, שזה מאפשר להם. אני לומדת המון מילדים, ומלמדת רק ילדים. אני חושבת, שאני צעירה מכדי ללמד מבוגרים. חסרה להם התמימות, שיש לילדים, וצריך כל פעם למנף אותם".

קצת תרבות

בין ציור לסרט

על סיור אמנותי מרתק ביפו, בעיצומו של מחנה קיץ בנושא קולנוע

מאת אביב מעין, ח'/2
ידיעות הכפר הירוק

במהלך החופש הגדול השתתפתי במחנה קיץ בכפר הירוק בנושא קולנוע, ביחד עם חבר'ה מכיתות ז'-י' מכל רחבי הארץ.

באחד הימים ביקרנו בגלריית "צדיק" (על שם הרחוב שמעון הצדיק), הנמצאת על יד כיכר השעון ביפו. הגלריה – בבעלותה של חנה קומן, מרצה לאמנויות וקולנוע באוניברסיטה – היא מבנה מיוחד ואסתטי מאוד. המאפיין הייחודי שבו הוא קימור שנשמר מלפני 140 שנה, אשר על בסיסו נבנתה הגלריה.

הגלריה מציגה כל חודש תערוכה אחרת, מקרינה סרטים, מארגנת מפגשי שיח בנושאים מגוונים לצד פעילויות אחרות.

ציפורים בכל מיני צורות וצבעים. בירנבאום מסביר

מהרגע שבו נכנסנו לגלריה הקרירה מהרחוב החם, נשאבנו לאווירה הנעימה והשקטה, אך בכל זאת לא כבדה, השוררת שם. במקום הוצגה התערוכה "ציפור טרף, ציפור שיר" על שם הסרט האיטלקי. התערוכה סבבה סביב ציפורים על מגוון צורותיהן, והוצגו שם עבודות של אמנים רבים. הגיוון הגדול בחומרים, בצבעים, בטקסטורות ובמסרים הותירו בי רושם טוב מאוד.

אחד האמנים המציגים בתערוכה, דני ברינבאום, הוזמן לספר לנו על יצירתו, בה מצויירת ציפור שחורה, על רקע אפרורי. אהבתי במיוחד את הדרך בה הוגש הציור – האמן נתן לבד להתקפל (כך קורה בדרך טבעית עם ציורים מסוג זה), ולא מתח אותו, מה שהוסיף עוד נפח לציור.

השיחה עם האמן התפתחה בעיקר לכיוון של האם יש פירוש אחד לציור, והאם האמן התכוון לפירוש ספציפי בעבודתו. היה מעניין ומהנה מאוד לשמוע על העבודה מהיוצר שלה.

לאחר שסיימנו לשוטט בגלריה, יצאנו להמשיך לחקור את יפו והסביבה.

נשאבנו לאווירה הנעימה והשקטה. הביקור בגלריה "צדיק"

המשחק החם

חם על המסלול

Wipeout היא תוכנית טלוויזיה ובה מסלול מכשולים מאוד מסובך, כשכל תוכנית מסובכת יותר מהקודמת.

גם משחק המחשב Wipeout הוא מסלול מכשולים מסובך, שצריך לעבור בזמן הכי מהיר. בהתחלה יש 24 משתתפים ובסוף, במסלול המכשולים האחרון, נותרים ארבעה. יש מוקדמות, רבע גמר, חצי גמר וגמר שנקרא Wipeout זון.

ניר אלגד

המסך הגדול

טוב. זהו

העלילה מרתקת אך מורכבת, המבנה נטול התחלה, אמצע וסוף, הדימויים מרהיבים. נוי קוגמן נהנה ב"ההתחלה" ותו לא >>> וגם כמה מילים על הקסם האינפנטילי של "זוהי סדום"

מאת נוי קוגמן, י"א/2
ידיעות הכפר הירוק

ההתחלה (כריסטופר נולאן)

על פי "ויקיפדיה", פירוש המונח טריטמנט הוא "מתווה ארוך (כעשרה עמודים ויותר) ומחולק לסצינות של ההתרחשות בסרט. הטריטמנט הוא תסריט ללא דיאלוגים, אך עם הרחבה בנוגע לאופיין ורקען של הדמויות".

לפי האמור לעיל, כריסטופר נולאן הוא, כנראה, כותב הטריטמנים הכי טוב בעולם.

על סמך ארבעת הסרטים בבימויו שראיתי (לשם ההגינות, את חלקם הוא כתב במשותף עם תסריטאים אחרים) – "ממנטו", "באטמן מתחיל", "האביר האפל" ו"ההתחלה" – זה הצד החזק שלו.

העלילות בסרטיו תמיד מרתקות, התפניות מוצלחות והרעיונות מאחוריהם מעוררי מחשבה. גם מהיבטים אחרים של הסרטים נהניתי בהחלט, אבל זה תמיד מרגיש לי קצת פחות טוב ממה שזה היה יכול להיות.

עלילת "ההתחלה" מבוססת על מכשיר המאפשר לשוטט בתור חלומות של אנשים. וכמובן, כשיש כלי טכנולוגי, יהיה מי שיפרוץ אותו וישתמש בו כדי להשיג מידע לא גלוי – במקרה הזה, רעיונות מהתת־מודע של החולם.

דומיניק קוב (ליאונרדו דיקפריו) הוא אחד האנשים האלה, והוא עושה כמובן, ג'וב אחרון ויוצא דופן. לא לגנוב רעיון, אלא להשתיל אחד, במוחו של מיליונר: למוטט את האימפריה של אביו.

ככל שהצלחתי לעקוב אחרי העלילה המורכבת, ולא לגמרי הצלחתי, היא מוצלחת מאוד. הדרך בה נחשף לפנינו בהדרגה סיפורו האישי של קוב, וההשפעה שיש לאשתו המתה עליו, נהדרת. בצד הלא טריטמני, יש בסרט כמה דימויים מרהיבים (במיוחד המכונית שנוסקת בהילוך איטי לתוך מים), למרות שהוויזואליה די רגועה ביחס לסרט על חלומות, וסצינות האקשן די מגניבות (מכות בלי כוח משיכה!).

הייתי רוצה לציין גם כמה רעיונות יפים, במיוחד זה שעל פיו אנשים מחפשים קתרזיס, פורקן חיובי, ולכן צריך לשכנע את המיליונר למוטט את האימפריה לא כנקמה באביו, אלא דווקא כדרך מוזרה להגשים את חזונו.

בכל זאת, לא הצלחתי לגמרי להתלהב. אף אחד מהשחקנים לא רע, כולם מקצועיים, אבל כל הזמן ריחפה אצלי ההרגשה שהם מדברים אחד לשני יותר מאשר לא אחד עם השני. משהו פשוט לא דופק באינטראקציות בין הדמויות ובדיאלוגים.

הולך עם האבסורד עד הסוף. "זוהי סדום"

גם את העריכה והשימוש בפסקול לא ממש הבנתי – חלקים בסרט לא בנויים בצורת סצינות, עם התחלה, אמצע וסוף, אלא במין גושים קולנועיים בלתי מוגדרים כאלה, של אירועים שקורים אחד אחרי השני או במקביל. אומרים שיש לזה סיבה טובה, משהו עם חלום ומציאות, אבל עליי זה בעיקר היקשה להתחבר.

"ההתחלה" הוא סרט טוב. זהו. הדבר העיקרי שמפריע לי בו הן רמות האהדה המטורפות שהוא זוכה להן, שגורמות לי להרגיש קצת בחוץ. אז אם העולם שמסביבי יפסיק לחשוב ש"ההתחלה" הוא הדבר הכי מדהים ומושלם ומאגניב בכל תולדות הקולנוע והאנושות בכלל, אני אוהב אותו עוד יותר. בינתיים אחכה לצפייה שנייה, בלי ציפיות מהשמיים: לכו תדעו, אולי אז אוכל להצטרף למקהלת המעריצים.

עיסקה עם אלוהים

זוהי סדום (אדם סנדרסון)

הטאגליין של הסרט, "גם לפני 4,000 שנה היתה פה ארץ נהדרת", ממצה אותו יפה.

"זוהי סדום" מעביר את הקאסט של "ארץ נהדרת" לתקופת התנ"ך. מעבר לזה, הוא מראה שאותה "ארץ נהדרת", כלומר ישראל, התקיימה גם אז.

אני לא מסכים עם הטענות, שהסרט מרגיש כמו מערכון אחד ארוך של "ארץ נהדרת", אבל הוא בהחלט מראה תמונת עולם דומה. למרות כמה בדיחות על תרבות החטאים בעיר, גם אנשי סדום לא היו רשעים באותה מידה שבה הם חבורה של אידיוטים, ובראשם פוליטיקאים. דפקו אותה שוב ושוב. אין שום דבר מיתי, רק מניפולציות: מלאך יוצר סרט דוקומנטרי לא בדיוק נאמן למציאות, וגם אלוהים הוא בסך הכל עוד אינטרסנט מהשורה. גם לפני 4,000 שנה היתה פה ארץ נהדרת.

אלוהים (אייל קיציס) מציע לאברהם (מוטי קירשנבאום) עיסקה: אם הוא ישמיד את סדום, אברהם יהפוך למאמין הראשון בדת המונותאיסטית. אברהם מבטיח לחתום כשסדום תיחרב, אבל דורש להציל את אחיינו לוט (דב נבון), הצדיק היחיד בסדום (לא באמת. לכל הפחות, גם בתו הרומנטיקנית עד אבסורד ראויה לתואר הזה).

מכאן מתחילה עלילה של תככים ומזימות, כשברע, מלך סדום (אלי פיניש), שומע שרק אחד יהיה השורד האחרון ומתכנן להעמיד פנים שהוא לוט.

למרות כמה גמגומים סאטיריים, הסרט במיטבו כשהוא הולך עם האבסורד עד הסוף. דוגמה טובה: מלך סדום מוכרח לשבור כד ולצעוק: "אני המאליק של סדום!" כשהוא רוצה להפגין נוכחות, ואז, תמיד, מלווה אותו צליל מסויים בפסקול; זה מצחיק (מאוד), דווקא מכיוון שמה ששולט פה הוא אפילו לא איפיון הדמויות הקומי, אלא היגיון קולנועי.

נכון שדב נבון בתור לוט עורר אצלי סימפטיה, אבל זה עדיין בעיקר אוסף בדיחות, מספיק מהן מוצלחות.

גם התפקידים משוחקים טוב ברובם, למרות שחבל על טל פרידמן, שעושה את התפקיד הסתמי של אשת לוט. נכון שאיפשהו באמצע הסרט קצת איבד תנופה, ונכון שלא כל הבדיחות עובדות טוב באותה מידה, אבל עדיין, בתור קומדיה אינפנטילית במכוון, מצאתי את "זוהי סדום" מספק.

קצת תרבות

מי מפחד מאמנות?

הצילומים של דיוויד לה שאפל לא השאירו אף אחד אדיש

מאת זואי דוברוב, י"א/5
ידיעות הכפר הירוק

אי אפשר ללמוד אמנות מבלי לבקר מדי פעם במוזיאון כזה או אחר.

בתחילת השנה יצאנו, תלמידי י"א–י"ב במגמת אמנות, למוזיאון תל־אביב לאמנות. המטרה: סיור בארבע תערוכות אמן מרכזיות – דיוויד לה שאפל, לארי אברמסון, ידיד רובין ואביגדור אריכא.

התמקדנו בתערוכת הצילומים של דיוויד לה שאפל, המתבססים על נושאים מתולדות האמנות, על צריכה מוגזמת ועל אסונות. את הצילומים הכרנו משיעורי העיצוב. התרשמנו מגודל התמונות, ממורכבות הפרטים הרבים ומההשקעה. התמונות צבעוניות מאוד, וניכר בהן עצב.

בנוסף, ראינו סרטון וידיאו, שהסביר איך האמן מארגן הכל לצילום וכמה הרבה עוזרים לו בציור ובבניית הסט לקראת ביצועו. לאחר מכן הכנו עבודה קטנה על מה שראינו ולמדנו מהתמונות.

בהמשך סיירנו באופן חופשי בתערוכות נוספות.

היה מאוד מעניין, חוויה מאוד כיפית. תודה על הסיור המקסים.

סיפור

שדירת החלומות המנופצים

אהבתי את השמש, את הצבעים, את הבהירות והידיעה שהכל ידוע, ברור ולא משאיר מקום לספק >>> שאני רואה את כל מה שיש לראות ושאין לי סיבה לפחד >>> אבל שנאתי את החושך >>> סיפור

כשהייתי קטנה, לפני שהכל התחיל להסתבך ולפני שטעמה לשוני, לראשונה, את טעמם המר של החיים, נהגתי ללכת בשדירה הזו עם אבי.

אחזתי בידו הגדולה, שעטפה את ידי הקטנטנה ונתליתי עליו. הוא קרא לי "קופיף קטן שלי" ונתן לי להיתלות על זרועו עד שמשקלי החל להכביד עליו והיה נוזף בי ואומר לי להפסיק להתנהג כמו תינוקת.

אני זוכרת את הצריבה המתוקה של השמש על פני עורי שזור הנמשים. שמש נפלאה. צריבה נפלאה.

באותם הימים בהם הכל נראה כל כך מקסים ומרגש, ועם זאת דברים אחרים שכיום ערכם הוא יקר מפז בשבילי, היו אז כל כך פשוטים, קלים להשגה ומובנים מאליהם.

אני זוכרת שהדבר שהכי אהבתי כשפסענו, אני ואבי, במעלה השדרה היה לעבור ליד חלון הראווה של חנות הצעצועים הישנה ולהביט בכל הצעצועים הצבעוניים שידעתי שלא אקבל לעולם.

***

חלון הראווה המאובק ריתק והלהיב אותי כל כך וגם הפחיד אותי פחד מוות. הייתי מצמידה את אפי לזכוכית ואוחזת חזק בחולצתו של אבי כדי לסמן לו שימתין.

אני זוכרת איך הבטתי בבובות המחייכות המוצגות בחלון – צבעוניות, שמחות ומגונדרות. כל כך יפות.

שנאתי אותן. שנאתי אותן כי הן היו יותר יפות ממני ושנאתי אותן מפני שהן חייכו כל הזמן, דבר שעיצבן אותי מאוד מכיוון שידעתי כי אין זה הגיוני שמישהו מחייך כל כך הרבה.

אפילו אני, שאמא תמיד אמרה לי כמה מלאת שמחת חיים ואנרגיה הייתי, עד שלפעמים זה אפילו הרגיז אותה – אפילו אני לא מחייכת כל כך הרבה. ואפילו אמא, שהיא האדם הכי מאושר שאני מכירה, והיא כל כך מאושרת עד שיש לה יותר מדי אושר ואז בערב היא מתעייפת מפני שלהיות מאושר כל כך אינו דבר פשוט כפי שנראה – אפילו היא לא מחייכת כל כל הרבה.

אפילו לא אבא שלי. אבא שלי מעולם לא חייך, אבל הגבול בין חיוך ללא־חיוך הוא דק מאוד, כמעט כמו הגבול בין אהבה לשנאה. אני חושבת שבכל חיי חזיתי בפלא חיוכו רק פעמיים או שלוש. אבא לא חייך, והעיניים שלו היו עצובות תמיד, אפילו כשכן חייך. אבל יכולתי לנחש על פי קמטי הצחוק סביב עיניו שפעם היה מחייך הרבה ועיניו היו מחייכות כל הזמן, אבל אפילו אז הוא לא היה מחייך כמו הבובות בחלון הראווה. חיוך ענקי, שמח, חלול ומרתיע מאוד.

לכן לא אהבתי את הבובות.

***

רק בובה אחת אהבתי – היא לא היתה מגונדרת או צבעונית או יפה במיוחד, אז כבר חיבבתי אותה, כי ידעתי בוודאות שאני יותר יפה ממנה.

והיא גם לא חייכה. פרצופה היה מעוות, אבל בכל פעם שהיבטתי באותה בובה מוזרה, הוקסמתי ורציתי להמשיך להסתכל עוד ועוד. משהו בה ריתק אותי. אהבתי את הבובה הזאת יותר מכל דבר אחר – לפעמים, כשאמא כעסה עליי, אז אולי יותר ממנה. אבל רק לפעמים.

התחננתי להוריי שיקנו לי אותה במתנה. ביקשתי ובכיתי וצרחתי וייללתי אבל כבר אז החלה לחלחל למוחי הידיעה שלא תמיד מקבלים כל מה שרוצים, ולבסוף השלמתי עם העובדה שהבובה לעולם לא תהיה שלי.

"היא לא תהיה בודדה שם בלעדיי?", שאלתי בתמימות והבטתי אל אבי בעיניים גדולות ונוצצות. "אל תדאגי, יש לה שם הרבה חברות", השיב אבי באדישות, כאילו לא היתה יותר מבובה מכוערת. לא יכולתי לסבול את אדישותו. רק אני הבנתי איך הרגישה הבובה המעוותת. ורק אני ידעתי שהבובות האחרות הן לא באמת חברות שלה.

וכך בכל פעם עברו בראשי המחשבות על הבובה בזמן שהצמדתי את אפי הקטן לזכוכית שהחלה להיות אטומה מאדי נשימתי. כל פעם מחדש נפרדתי מהבובה והבטתי אל תוך עיני הכפתור השחורות והעמוקות שלה.

"אני אוהבת אותך", לחשתי.

***

החשתי צעדיי במעלה השדרה המוכרת־לא־מוכרת, משפילה את עיניי למדרכה ומתירה לתלתליי ליפול על פניי כווילון המפריד ביני לבין שאר העולם – הרחוב השומם והאנשים הבודדים הממהרים לחצות את השדרה החשוכה.

שנאתי את החושך. אהבתי את השמש, את הצבעים, הבהירות והידיעה שהכל ידוע, ברור ולא משאיר מקום לספק. שאני רואה את כל מה שיש לראות ושאין לי סיבה לפחד. אהבתי את צריבת קרני השמש על גופי. אותה צריבה שאישרה את קיומי.

אבל שנאתי את החושך. כמו עוד הרבה דברים. כמו למשל השם שלי – מאיה (פרץ פתאומי של חוסר יצירתיות מצד הוריי). כשהולכים ברחוב הראשי ומישהו קורא בשמי, רוב הבנות שהולכות באותו רחוב יסובבו את ראשן, כי כנראה לכולן קוראים מאיה. שם רגיל. שם מעצבן. שם דוחה.

המשכתי לצעוד עם ראשי מושפל לרגליי ושתי ידי בתוך כיסי הג'ינס הקרוע שלי. כיסיתי את ראשי בכובע הקפוצ'ון שלי והנחתי לו להחליק מטה עד עיניי עד שכמעט לא ראיתי. ניסיתי נואשות להסתיר כל פיסת עור גלויה לעין.

דמעה גדולה ועגולה זלגה במורד לחיי והרטיבה את שפתיי במי מלח. כך אני פוסעת כל יום בשדרת החלומות המנופצים.

מאיה ארזי, ח'/2

סיפור

לאנשי הדרקונים ספר

היה היה פעם ילד ושמו ריק.

ריק היה בנם של רוז ואדוארד העניים. הוא לא כל כך הסתדר בבית ספרו הרגיל, בגלל שהיה הילד שכולם צחקו עליו והעליבו אותו.

יום אחד, כשריק הלך בחצר בית הספר, בוריס, הבריון של בית הספר, נתקע בו ואמר: "היי ריק, תביא לי את הכסף שלך!".

ריק המבוהל ענה: "א.. א.. אין לי כסף, המשפחה שלי ענייה ו... ו... ואני...".

"אז כנראה אצטרך להרביץ לך!", קטע אותו בוריס ואיים באגרופו מול פניו של ריק. שנייה לפני שבוריס הנחית את אגרופו על פניו של ריק, נשמע קול שאומר: "בוריס, תפסיק עם זה מייד!"

ריק הסתכל בתדהמה מאחורי בוריס, וראה ילדה בערך בת גילו עם שיער ארוך ושחור. העיניים שלה היו בצבע כחול־ירקרק והיא לבשה חולצה סגולה, מכנסי ג'ינס לבנים ונעליי "נייק" שחורות. בוריס התחיל לצחוק, וכשנרגע אמר: "מה את כבר יכולה לעשות לי, הא? אני לא פוחד ממך!", והתקדם לכיוונה.

ריק לא ידע מה לעשות. רגע לפני שבוריס בעט בילדה בחוזקה, ריק הסתער על בוריס. בוריס ההמום הסתובב אל ריק, שנתן לו מכה הגונה באפו. בוריס המופתע, אך באותה מידה מרוגז, תפס בחוזקה בזרועו של ריק ומייד שיחרר. ידו של בוריס העלתה עשן. בוריס המבוהל ברח מהאיזור כשהוא מחזיק את ידו.

ריק היה מופתע באותה מידה, והיתה לו סיבה טובה. ידו היתה מכוסה קשקשים שחורים, ציפורניו התחלפו בטפרים חדים ובין הקשקשים יכלו לראות אש בוערת. גם הילדה ראתה זאת ואמרה: "ידעתי שזה אתה! בוא איתי עכשיו".

***

הילדה וריק הלכו לחדר המנהל. הילדה לחשה למנהל משהו באוזן, והמנהל הראה פנים מופתעות ופנה לריק. "ריק, אתה ילד מאוד מיוחד. בטח כבר ראית מה קרה בהפסקה".

המנהל עצר והסתכל על ידו של ריק, שהתחילה לחזור לעצמה, והמשיך, "יש שם לאנשים כמוך. קוראים להם אנשי הדרקונים".

"רק רגע, אתה אומר שיש עוד אנשים כמוני?".

"כן. גם אני וג'ני אנשי דרקונים".

"רק רגע, אתה ומי?".

"הוא ואני", אמרה הילדה, "אני ג'ני".

"אוקיי, ריק, תארגן את הדברים שלך וצא לדרך". אמר המנהל.

"רק רגע, לאן אני הולך?".

"ג'יני, למה לא סיפרת לו?".

"שכחתי, נו, אז מה, תסביר לו עכשיו וזהו".

"אוקיי, ריק, אתה צריך לעבור לבית הספר לאנשי הדרקונים, שם תלמד להילחם. כדי להגיע לשם, תצטרך לעבור את מבחן הדרקון. במבחן תצטרך לחפש עם שני חבריך את בית הספר בכל העולם. בגלל שנראה שרק אתה וג'יני אנשי דרקונים בבית הספר, כנראה כבר תפגשו בו את חברכם השלישי. אוקיי, אתם מוכנים לצאת לדרך?".

***

לאחר שלושה חודשים של חיפוש בית הספר, הם הגיעו למסקנה, שהוא חייב להיות במדבר סהרה. "טוב, כנראה שזה פה", אמרה ג'יני.

"אבל איך נעבור?".

"נצטרך להילחם".

"במי?".

פתאום צלל יצור אדום דמוי דרקון, שפספס בקצת את ראשו של ריק. "בכאלה!", אמרה ג'יני.

הדרקון התכונן למתקפה שנייה, וג'יני נהפכה בן רגע לדרקון סגול לא כל־כך גדול, שעיניו אדומות כאבני אודם וטפריו באורך חמישה ס"מ לפחות.

ג'יני הסתערה במהירות כל־כך גדולה, עד שלא ראו אותה זזה, רק שהיא נעלמת ומופיעה ליד הדרקון, כשטפריה תקועים עמוק בתוך בטנו. הדרקון המדמם נפל ארצה כשהוא מחזיק בבטנו, אז עצם עיניים והפסיק לזוז.

כשג'יני חזרה להיות בת אדם, ריק אמר: "ג'יני, היית מדהימה! איך עשית את זה?".

"כישרון טבעי", אמרה ג'יני.

"אז למה את לא יכולה פשוט לעוף לבית הספר?".

ג'יני נאנחה ואמרה: "זוכר את הדרקון שהרגתי? הוא היה איש דרקון".

"מה?!", הופתע ריק, "הם אמורים להיות חכמים, לא?",

"כן, אבל אם אתה נשאר יותר מדי זמן דרקון, אתה הופך להיות דרקון, ובעצם כל הדרקונים היו פעם אנשי דרקונים".

***

לקראת הערב שני הילדים ניסו להקים מחנה, אך לא הצליחו להיכנס לארמון החול שבנו, אז הם ישנו על החולות, כשהם במשמרות שינה.

למזלם, במהלך הלילה לא תקפו אותם דרקונים, ולאחר הליכה מייגעת הם ראו קובץ הרים במרחק של מאה קילומטרים לפחות, אז הם החליטו, שריק ירכב על ג'יני כדי להגיע יותר מהר, ולאחר שלוש שניות כבר עמדו ליד ההרים.

הנוף מעבר להרים היה עוצר נשימה: מפלים שיכשכו, מהיערות נשמעו ציפורים מצייצות, באגם ראו דגים מקפצים, בקצות ההרים המושלגים אפשר היה לראות דובי קוטב מטיילים, אבל הדבר הכי מדהים היה בניין גדול, עשוי מעץ, בן שש או שבע קומות, שריחף באוויר.

"הגענו", אמרה ג'יני, "בית הספר לאנשי הדרקונים".

שני החברים נכנסו. הבניין היה מבפנים פי כמה יותר יפה מבחוץ: הקירות מעוטרים בתמונות דרקונים, הרצפה בוהקת, פסלים של דרקונים בכל פינה, לפידים מאירים את הבניין והתקרה מעוטרת בציורי פסיפס של דרקונים בכל צבעי הקשת.

מחדר אחר הגיע ילד גבוה עם שיער חום ועיניים ירוקות. הוא לבש חולצה שחורה, שכתוב עליה באדום "אוהב לשנוא", ומכנסי ג'ינס.

הילד אמר: "ברוכים הבאים לבית הספר לאנשי הדרקונים. קוראים לי איגל, וכמו שכתוב בתקנון בית ספרנו, ואני מצטט: 'אסור לתלמידים להסתובב בבית הספר אלא בקבוצות של שלושה תלמידים או יותר'. אני אהיה החבר השלישי בקבוצתכם. בואו, אראה לכם את החדרים שלכם".

ריק ישן באותו חדר עם איגל, וג'יני היתה בחדר נפרד.

"הלימודים יתחילו מחר", אמר איגל, "אתם צריכים לנוח מהמסע שעברתם".

***

ריק באמת היה עייף. הוא היה שלושה חודשים בלי המשפחה, מטייל בעולם, מחפש את המקום הקסום בו הוא נמצא. הוא התגעגע להוריו.

איגל פנה ללכת, אך ריק תפס בידו.

"איגל", ריק שאל, "אפשר לשלוח מכתב להוריי?".

"קח", אמר איגל והעביר לו מעטפה לבנה ונוצצת כתיבה בצבע זהב. "תכתוב את הכתובת בבירור, אחרת המכתב לא יגיע להוריך".

***

ארוחת הערב היתה מלאת כל טוב: מרקים, צ'יפסים, סלטים, סטייקים, עוף צלוי, חזיר מבושל שבתוך הפה שלו תקוע תפוח, גבינות מכל הסוגים ולקינוח, עוגות בשלל צבעים.

ריק וג'יני היו כל כך שמחים לראות הרבה אוכל, עד שאכלו חצי מכל דבר. שאר התלמידים הסתכלו עליהם במבט מוזר, ואיגל סימן בידיים שהוא לא מכיר אותם.

לאחר ארוחת הערב (שבה הבטן של ריק עבתה בשמונה סנטימטרים וג'יני העלתה חמישה קילוגרם), שני החברים הלכו לישון.

למחרת בבוקר ריק התעורר לקול פעמונים חזקים, ומרוב הלם נפל מהמיטה. מולו עמדה אישה עם שיער אדום נפוח, בטן גדולה, סינר שרשום עליו "נשקו את השף" ומכנסי טייטס סגולים.

"בוקר טוב", אמרה האישה, "אני רבקה ואני המנהלת. בבית ספרנו יש שני מנהלים. גאדג'ר המנהל השני רוצה לדבר איתך אחרי ארוחת הבוקר. אחרי שתדבר עם גאדג'ר תלך לשיעור הראשון שלך בקומה הרביעית".

אחרי ארוחת בוקר דשנה, שכללה ארבע חביתות, עשרים חתיכות בייקון ו–37 כוסות שוקו, עלה ריק לחדר המנהל. החדר היה מעוטר בתמונות מקרבות הדרקונים הגדולים, פסלים של דרקונים ליד הדלת, דרקוני אבן מעופפים קרוב לתקרה והדבר הכי מדהים היה תמונה של דרקון שחור נלחם בדרקון לבן, וברקע דרקון מוזהב בוהה בהם.

"שלום, ריק", אמר גאדג'ר.

גאדג'ר היה בחור גבוה ושמן, שיערו הלבן וזקנו יצרו צורת ירח, גלימתו האדומה היתה מכופתרת בכפתורים צהובים ונעליו האדומות נראות כאילו כל רגע הן הולכות להתפוצץ מגודל רגליו.

"אני המנהל גאדג'ר. בוא, אני אסביר לך כמה דברים. בשיעור הראשון בשעה תשע תלמד איך להפוך לדרקון. בשעה אחת עשרה תיגש לקומה השנייה ללמוד על תורת הדרקונים. בשעה אחת יש לך הפסקה, ואתה רשאי להסתובב עם חבריך לקבוצה עד שתיים וחצי, אז תעלה לקומה השלישית לאימון בכלי נשק ואתה משוחרר".

בשיעור הראשון ריק עלה לקומה הרביעית. היא לא היתה שונה בהרבה מקומת הכניסה, רק שהיו בה עוד פסלי דרקונים. הדלת של השיעור הראשון היתה ירוקה עם מסמרי זהב תקועים בה. ריק הסתכל בשעונו. "חמישה לתשע", אמר, "עדיין לא איחרתי".

ריק נכנס לכיתה והתפלא – כל הכיתה היתה בתוך מערה, שמקומות ישיבה סגרו את קצותיה, והשאירו בימה רחבה למטה. אחרי ריק נכנסו גם ג'יני ואיגל.

"תיפסו מקומות", אמרה המורה.

המורה היתה בחורה גבוהה ושרירית. היא לבשה חולצה סגולה סופגת זיעה ומכנסי טרנינג שחורים. לאחר שכולם התיישבו, אמרה המורה, "שלום תלמידים, זה השיעור להפיכה לדרקון ומלחמה בצורתו. כולכם ודאי הגעתם לכאן אתמול, אז אתן לאיגל להדגים".

איגל ירד לבמה, המורה נתנה לו משהו סגול בוהק לשתות, ולאחר ששתה, כל האנרגיה שבגופו זהרה באור סגול. איגל ריכז את האנרגיה בכפות רגליו, שהשתנו לצורת דרקון, ואז לכל שאר חלקי הגוף, עד שנהפך לדרקון ירוק גדול עם עיניים כחולות ונוצצות.

איגל ריכז חלק קטן מהאנרגיה בפיו, וירק קרן לכיוון האדמה, שזיעזעה אותה קצת.

"עכשיו", אמרה המורה, "אני רוצה שכולכם תנסו".

כולם גם הצליחו חוץ מריק.

"ריק", שאלה המורה ,"למה אתה לא הופך לצורת הדרקון שלך?".

"אני לא מצליח... זה קשה!".

"אז אולי", אמרה המורה, "אולי תנסה לרכז יותר אנרגיה?".

ריק ריכז אנרגיה בכפות רגליו, שהפכו שחורות עם קשקשים ועם אש שחורה. המורה ראתה זאת וצעקה, "כולם לעלות לכיסאות! ריק תפסיק עם זה!".

אבל ריק, מרוב ריכוז, לא שמע והפך לדרקון שחור גדול עם טפרים באורך שמונה סנטימטרים, שיניים גדולות וחדות, כנפיים שבקצותיהן טפרים ועיניים לבנות כמו פנינה.

כל התלמידים ברחו מהאולם בצרחות אימה, והמורה הפכה לדרקון כחול כדי להרגיע אותו. ריק התחיל להשתולל ולאבד שליטה. המורה שפכה על ריק אבקה בצבע ירוק, והוא מייד נרדם וחזר לצורת בן אדם.

***

ריק התעורר בחדרו עם כאב ראש נורא. ג'יני ואיגל עמדו ליד מיטתו.

"מה קרה לי?", שאל ריק בקול חלוש.

"כנראה התעייפת מלהיות הדרקון החזק בהיסטוריה!", אמרה ג'יני.

"כן, מקום אחד אחריי!", אמר איגל

"לא נכון, הוא יותר טוב ממך".

"רק רגע, החזק ביותר בהיסטוריה?".

"כן. טוב, בוא, השיעור השני הולך להתחיל".

הקומה השנייה היתה מלאה תמונות, טביעות רגליים ועצמות של דרקונים. לאחר שנכנס לכיתה, כל התלמידים הסתכלו עליו כאילו נחת מהירח. ריק התיישב בפינה וחיכה שהשיעור יתחיל.

המורה אנה מהשיעור הקודם נכנסה ואמרה: "ילדים, המורה ראומה יצאה לחופשה ארוכה מאוד ולא תשוב ללמד אתכם. עד שימצאו מורה מחליפה, אני אלמד. טוב, הדבר הבסיסי שאנחנו צריכים לדעת על דרקונים, הוא שלכל דרקון בצבע שונה יש כוח שונה. הכוחות הבסיסיים שתצטרכו לדעת הם אלה". וכתבה משהו על הלוח. כשסיימה, על הלוח היה כתוב הדבר הבא:

דרקון כחול – שחייה ונשימה תת־מימית.

דרקון ירוק – לייזר שיכול להדוף ולשתק.

דרקון חום – הסוואה.

דרקון אדום – יריקת אש.

דרקון צהוב – סינוור.

דרקון סגול – מהירות.

לאחר שרשמה דברים אלה, נשמע מתוך הרמקולים: "ריק, גש למשרדי מייד ואל תביא את חבריך". ריק עלה לחדרו של המנהל, ולפני שנכנס, נשם נשימה עמוקה, ואז ג'יני ואיגל התנגשו בו מאחורה.

"מה אתם עושים? המנהל אמר לי לבוא לבד".

"נכון", אמר איגל, "אבל רק שתדע זה יכול להיות מסוכן. ראומה אף פעם לא דיברה על חופשה, וכל מי שהיה כאן והתפטר, פשוט נעלם. זה גם לא נשמע כל־כך מבטיח שהוא רוצה שתבוא לבד. אפילו תקשיב דרך הדלת, ותראה שאני צודק".

ריק הקשיב דרך הדלת ושמע את רבקה אומרת: "ראומה היתה מאוד טעימה. במיוחד עם רוטב ברביקיו".

"אני דווקא אהבתי יותר בשום ושמן זית", אמר גאדג'ה.

"תפסיקו, דבילים!", אמר קול אחר והרבה יותר רועם, "אני רוצה לראות את הדרקון השחור נקטל או שאתם נקטלים!",

ריק הזיז את ראשו מהדלת ואמר: "איגל, אתה צודק! הם רוצים לאכול אותי!",

"איזה מזל שהבאתי תוכנית". אמרה ג'יני ושלפה מכיסה דף גדול מקופל. היא פתחה אותו והראתה לשני האחרים.

"זה עוד יכול להצליח!", אמרו איגל וריק ביחד.

ריק נכנס לחדר המנהל ואמר: "גאדג'ה, רצית לדבר איתי?",

"יותר לאכול אותך", אמרה רבקה, ודלתות החדר נטרקו בחוזקה.

שני המנהלים הפכו לדרקונים חומים. באותו הרגע קרן לייזר פיספסה בקצת את ראשו של גאדג'ה, וג'יני פיספסה ורק שרטה את צווארה של רבקה.

"אז הבאת חברים? טוב, עוד אוכל בשבילי", אמר גאדג'ה, ושניהם נעלמו.

"תתמקדו בחוש השמיעה", אמר איגל ,"הם מסווים את עצמם כדי שיוכלו לתקוף!".

שלושת החברים התמקדו בחוש השמיעה והצליחו לשמוע צעדים חלשים, אבל לא הצליחו לשמוע מאיזה כיוון הם באים. פתאום, בלי שהחברים שמו לב, ג'יני נעלמה, ואז איגל נעלם, ולאחר כמה שניות, שני הדרקונים הופיעו כשג'יני ואיגל בידיהם.

"שחררו אותם!", אמר ריק

"למה?", שאלה רבקה.

"כי אם תשחררו אותם...", ריק עצר, "תוכלו לקבל אותי".

שני המנהלים הסתכלו אחד על השני בחיוך.

"אל תעשה את זה", אמרה ג'יני, "זאת הבעיה שלנו שבאנו אחריך".

"עשינו עסק!", אמרו שני המנהלים יחד.

ריק הלך לכיוון גאדג'ה, שתפס אותו בידיים.

"עכשיו שחררו אותם", אמר ריק.

"באמת חשבת שנשחרר אותם?", אמר גאדג'ה, "כדי שיזעיקו תגבורת?".

"בשביל זה מאוחר מדי!", אמר איגל, והמוני תלמידים נכנסו לחדר המנהל, הפכו לדרקונים בשלל צבעים וחוללו מהומה. המנהלים ההמומים ניסו לברוח מהתלמידים המשתוללים, אך ללא הצלחה.

***

לאחר ששני המנהלים נלקחו למאסר, שלושת החברים ערכו חיפוש נוסף במשרדם ומצאו מתנה קטנה שהמנהלים שמרו מהם: איגל קיבל אבקה נוצצת, שמסנוורת קצת את היריב, ג'יני קיבלה משקה שמאריך את שיני הדרקון וטפריו בשני סנטימטר, וריק מצא קשקש בצבע זהב על הרצפה, שמה שהוא עושה הוא... רגע! זה כבר סיפור אחר.

עידו ברנרד

טבע בכפר

צילומים:
אווה לנצמן

חדש: אינטראקט

בחודשים האחרונים הוקם מועדון חדש בכפר הירוק – אינטראקט, שהוא למעשה שלוחת הנוער של "רוטרי".

מטרת האינטראקט היא לארגן פעילויות תרומה לקהילה – בתוך מסגרת הכפר וגם ברמת השרון והסביבה: התרממות, פרוייקט ניקוי מסלולים והשבת פרוייקט החונכים לכפר הירוק.

פרטים נוספים באתר רוטרי: www.rotary.org.il
או במייל:
evana101@gmail.com

אווה לנצמן, י'2/

ידיעות הכפר הירוק

1
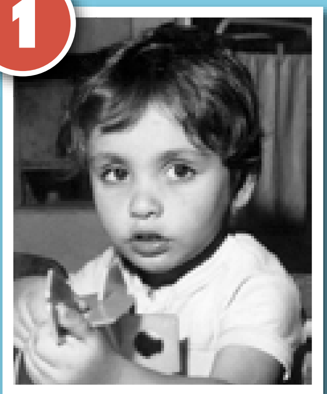
2
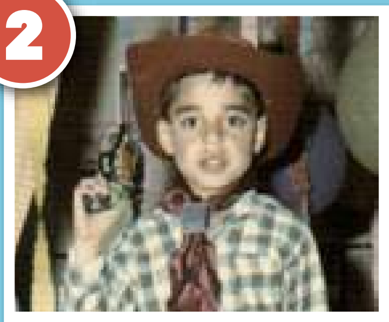
3
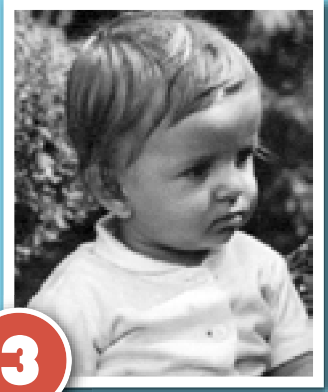
4
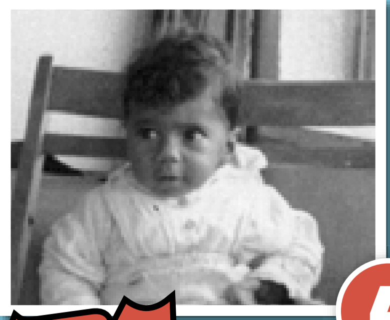
5
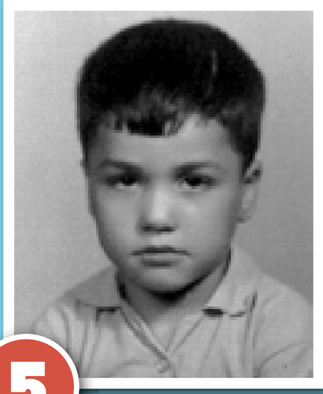
6
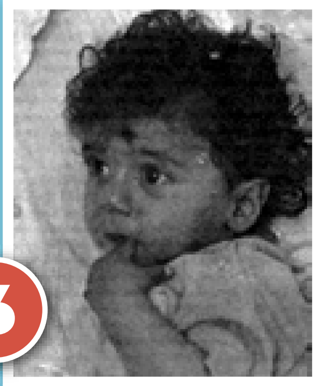
7
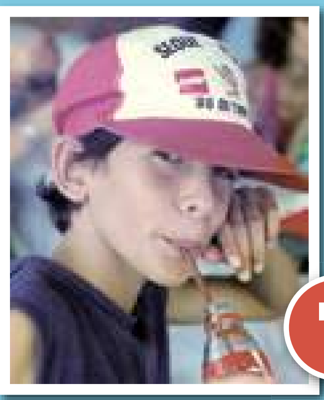
8

זהה את המורה

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

9
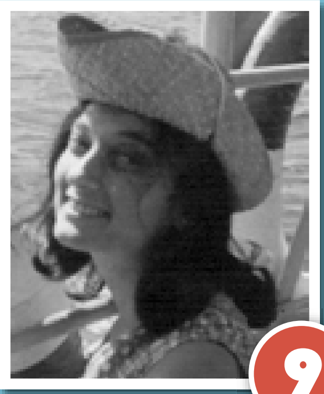
10
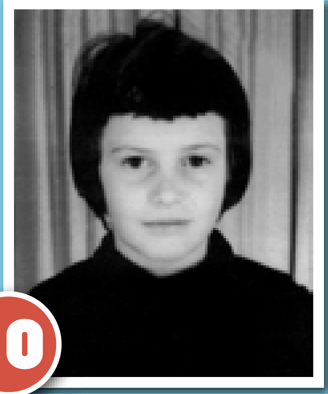
11
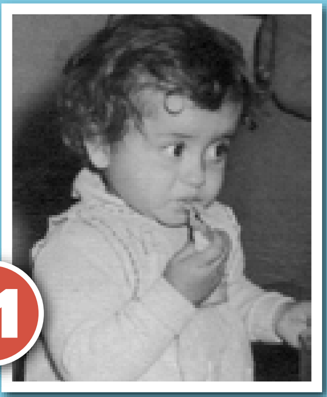
12
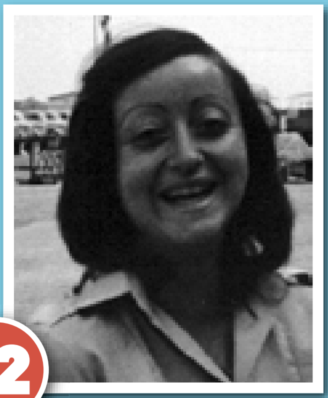
13

14

15

16

17
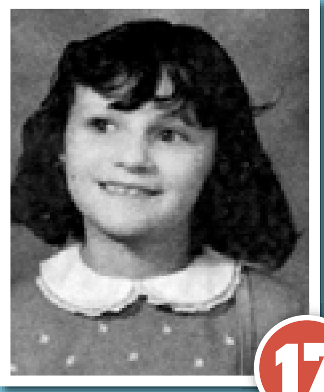
18
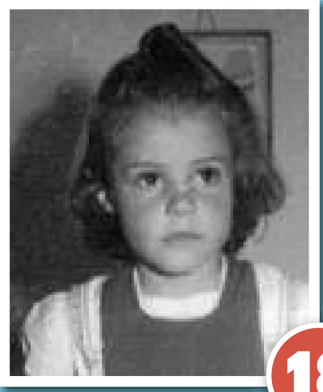
19
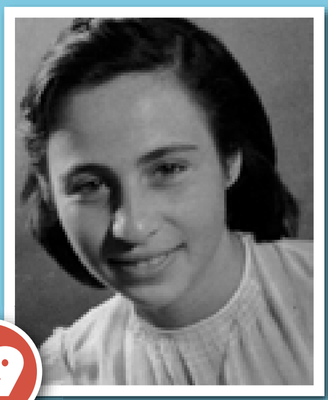
20
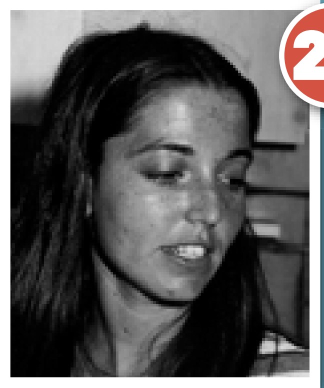
21
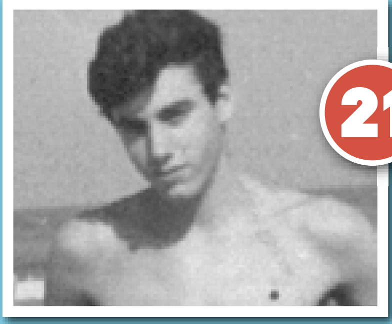
22

אייל עמיר, ולד נרקיס קמליה, שלם נורית, מרון רועי, אשר דניאל,
וייס דפנה, ניסים יהודה, רודיטי רודי, רוזן חנה, פס נתי, לוי יפה,
ברגר עדינה, רודנייב ויקטוריה, בשור עליזה, תירוש אבי,
רוזנטל חולדה, שמע שרה, עובד יוסי, גרינברג מלי, סדן אסתר

**הכפר הירוק מציין 100 שנות התיישבות קיבוץ – והגבעטרון ישירו ב־6.4.11 בכפר.
להזמנות ובירורים נא לפנות אל ורדה קרין**